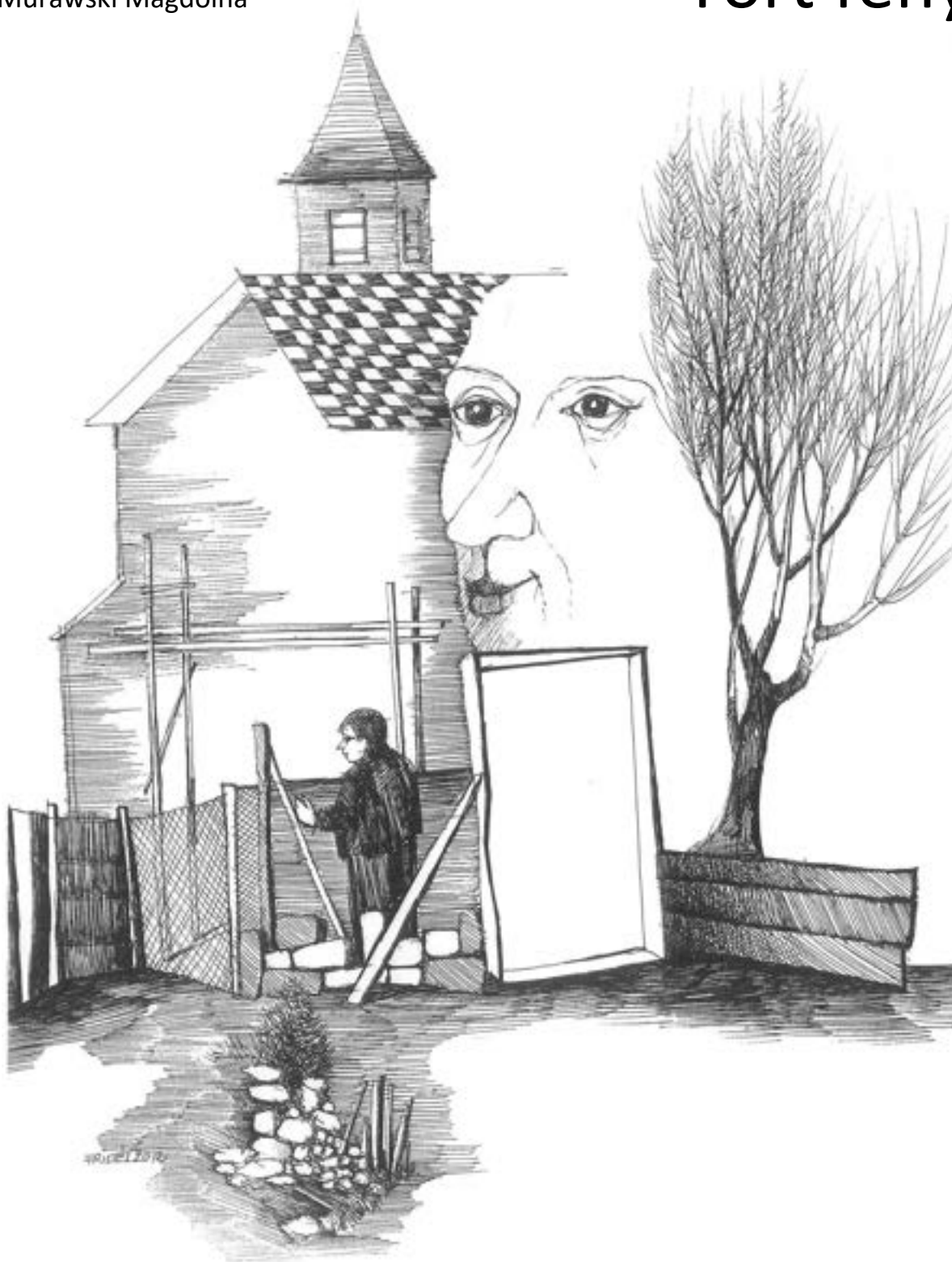

Murawski Magdolna

Tört fény

Szonett-válogatás

Fridél Lajos illusztrációival

Murawski Magdolna

Tört fény

Szonett-válogatás

Fridél Lajos illusztrációival

Copyright © 2022 Murawski Magdolna

Copyright © 2022 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Dancs József

ISBN 978-963-7283-57-4

A kiadvány megjelenését támogatta:

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány

Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.

www.brody.iif.hu

Szerzői ajánlás

Sokadik verseskötet, sokadik kötet a sorban. Huszonhatodik, mellyel akár Szabó Lőrincre is visszautalhatnánk, ha a szerzőnek kedve volna mások babérjaival ékeskedni. De nincs miért, mert talán már a saját címén-rangján is előhozakodhat egy újabb szonettválogatással. Szokott módján halkan, mert a hangoskodást meghagyja a politika bulvárijának. A vershez le kell csendesedni, alaposan figyelni, elemezni, „átrágni”. Ez nem a rohanó korszak hirtelenjében összeütött sms-szubkultúrája. Régimódi, ha úgy vesszük. Klasszikus, ha az igényeit nézzük. Mindig tiszteli az ősoket, a felmenőket és az utána jövőket.

Fridél Lajos társművészetével, remek grafikáival mindig összhangban, mintha összebeszéltek volna, pedig évtizedek óta külön műhelyben kapják a hasonló inspirációkat. Azt még ők se tudják, miért, de a művészetben nem is illik feltenni efféle kérdéseket. Az ihlet a lényeg, amit még nem bulvárosított az újságírói sablongyártás. A szó-elcsépléseket rájuk hagyja a költő, mert neki nem azzal van dolga.

A szonett a versek királynője, vélték és vélik még mindig sokan. Változatos témákban, régi és új mondandókkal, fiókban érelve, de tovább már ott nem hagyva, mert nincs miért várni a közreadással. Van, aki bevallja, hogy egyáltalán nem is érti a verseket. Mások színlelik, mintha értenék. Megint mások áttértek a színtelen-szagtalan versmondásra, ami elborzasztja a vajtfülű közönséget és a klasszikus értékeken nevelkedett előadókat.

Ez a fajta költészet nem adható elő üvöltve. Igaz, motyogva, szenttelen arccal és mesterségesen letompított hangon sem, akár egy olvasópróbán. A színek élnek. Minden korban éltek. Nem szabad kihipózní őket, mint egy koszos rongyot. A költemény egy miniatűr részlet az élet teljességéből. Csak akkor él és ragyog fel, ha az előadó sem sajnálja tőle a saját színes egyéniségét.

Ezért nem mindegy, ki írja, és ki mondja. A költőnek az se mindegy, hogy ki olvassa. A jó közönség akkor is elküldi visszajelzéseit, ha nem veti papírra, és nem szólal fel minden összejövetele. Az előadások is ritkábbak manapság. A nagy világjárvány visszahúzódtóvá tette az embereket. A verskedvelőket is. Ám megvan a klasszikus lehetőség, mely egykor privilégium volt: az olvasás tudománya.

Ma, amikor tömegek indulnak el olyan országokból, ahol súlyos pénzeket kell fizetni, ha valaki nem akar analfabéta lenni, az általuk megcélzott országokban viszont egyre kisebb az igény rá. Olyanná vált, akár a levethető és eldobható ruhadarabok. Már nincs benne semmi érdekes, mert VAN. Nem kell küzdeni érte, senki nem veri a fogához a garast, ingyen van. Mégse kell, mert ilyen az emberi lélek. A nagy fényességben is eltompulhat, nemcsak a nyomorban.

Mondhatnánk úgy is, hogy a jelenkor a szellemi nyomorról szól, holott nincs így. Amikor az emberiség nem a lényegre figyel, hanem mindig valami lényegtelen mellékes kérdésre, azt felnagyítva, a művészek akkor kapják a legaktívabb és legtisztább ihletet, a nekik természetes sugallatokat. Nincs mit csodálkozni ezen. A barlangok legsötétebb mélyén mindig kristálytiszta csillan és tükröződik vissza a mélyrétegek által nemesített víz tükre a lámpafény.

Aki még érti, kérem, vegye komolyan ezeket az üzeneteket! A mai társadalmak páriája, a költő kéri ezt maradék közönségétől. Azoktól, akik még le tudják tenni, legalább rövidke időre, a népbútítás lefürgébb eszközeit: a kütyüket.

Eger, 2022. február 28.

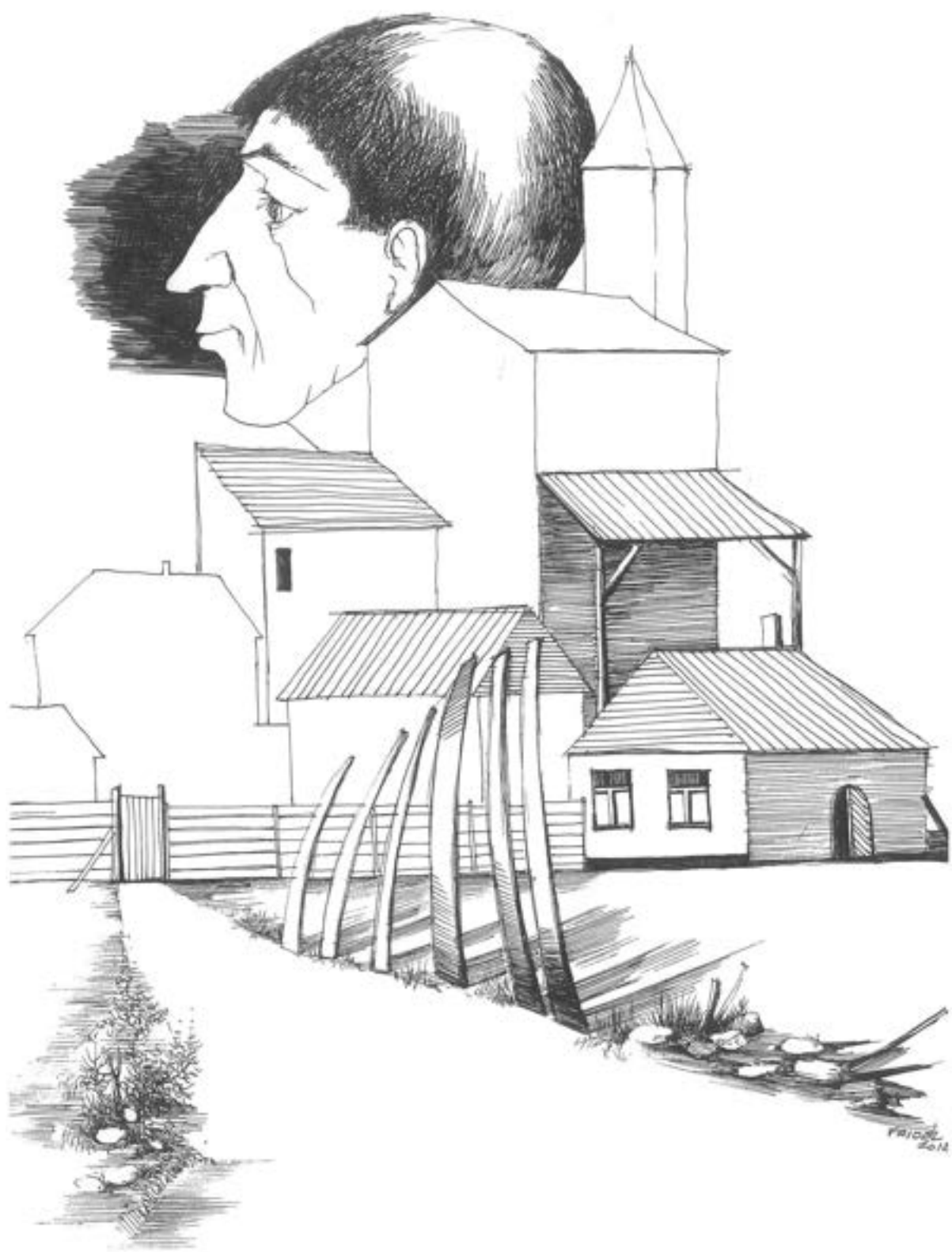
Tört fény I.

Tört fény ragyog. Ma sápadt csillagok dala
zenghet csupán. Magányom mély és szüntelen.
Míg újra meg nem látom vesztett kedvesem
csak csüggedek. Nincs út mely ismét vonzana.

Ma csendes dalt dúdolnak. Régi hangszerek
zenéje szól. A szív távolba vágyik és
megszűnik minden szenvedés és tettetés.
Rekedt gitárok ismét halkan pengenek.

E fényeken a lélek emlékezni tér.
Hunyorgok bár szemem nem bántja semmisem.
Mint néma báb a dolgom egyre csak teszem.

Valóm egy emlékmorzsát még ragyogva kér.
A hangulat mint búcsúzás. A szív remeg.
Mélyében régi percek most felsejlenek.

Búcsúzás

Sorok kuszán mosódnak. Eltemet
szándékom s minden részem elfeled.
Tegnap hihettem nincsen más csupán
e szenvedély s a révület talán.

Ma már sodornak hűvösebb vizek.
E vonzalomban többé nem hiszek.
Túl sok a fájdalom. Rágondolok
ezért hogy más irányba fordulok.

Csalóka kétes fény tán imbolyog.
Vonzása múló ingatag dolog.
Ám él a Mű. Ragyog sugárzik ím.

Csodájuk osztják kedves rímeim.
Ez éltet. Ez miért ma itt vagyok.
Lényemből fény a Költészet ragyog.

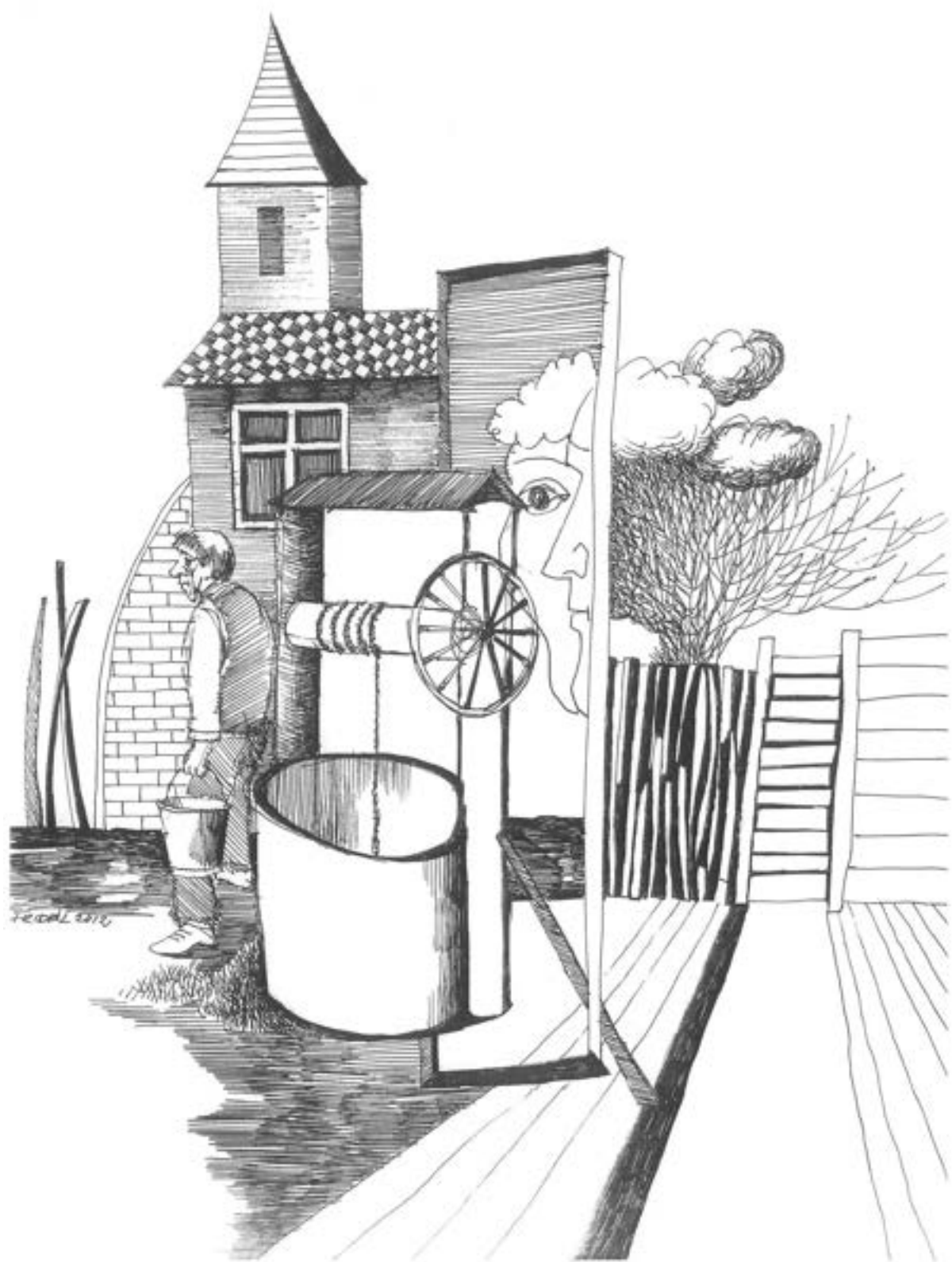
Küzdelem

Hogy nézem harcaid nem értem én
miért e lét köt. Annyi jó irány
vonzhatna. Másik életed talány:
miért hogy arra lépsz és nem felém?

Megannyi vágy és éltető erő
felszínre tör de más az indulat
melynek nyomán a lépésed halad
s mi vonz: a lét a rongy előkelő.

Anyagban küzdeni pénzért miért
oly méltatlan a kedves férfihez.
Rangod van mégis foszt aláhelyez

magadnak s degradál. Vágysz semmiért.
A küzdelemben oly nemes ha vagy
harcolj a Mindenért: emelj s haladj.

Félelem

A félelem mint páratlan erő
egy részé degradál. Nincsen hited
hogy teljesként tökélyre majd viszed
magad. Sötétből árnyék lép elő

s te fél-elemmé hullsz. Nem él a fény.
Fél-lábad fél-karod bágyadt lehull.
A tett-erő halott. Sosem tanul
a benned rejlő lény. Sosincs remény.

Vonszolva páratlan bús fél-magad
pihegve partra ülsz. Sápadt sugár
csüggedt valódra csendesen leszáll.

Langyos hullám ha mos el nem ragad.
A félelem mint béklyó köt. A part
oly imbolyogva reng. Remegve tart.

Fagyott tavon

Fagyott tavon botorkál néma had.

Közöttük – nincs remény – bizony te vagy.

Recseg-ropog a jég. Megrettenünk.

Szakadni s fagyni tán a végzetünk.

Oly tétován lábad rakosgatod.

Csupán a végtelent célozhatod.

Ne nézd a lépteid! Lehúz a mély.

Halott a szív. Fagyott a szenvedély.

Topogva lépkedsz fázó néma báb.

Ha érzés nem kísér mért lép a láb?

A távol jégmezőn hócsipke int.

Hó-forgatagból dermedt nap tekint

a kínlódó hadakra. Nincs remény.

Szilánkként vág a szúrós téli fény.

Por

Mint sűrű porszemek lelkünkön ül
a földi rossz nyomor a végzetünk.
Miatta csendes undor él velünk.
Ezért hogy ócska érzés teljesül.

Felébredsz s undok por takar megint.
Prüszkölve indulsz. Nappalod csak ez.
Tüdőbajos vándordiak lehetsz.
Nem élhetsz önnön vágyaid szerint.

Botorkálsz s földi baj rakódik ott
hol annyi szép lehetne s jóbarát.
Köhögve-fuldokolva kell dalát

megírni ím. Ez volna hát korod.
Mint sűrű por a végzetünk leszáll.
Kóborgó bús szegény-hadat talál.

Átváltozás

A képzeletnek fénye csendben felragyog.

Lényük sugározzák a csendes csillagok.

Mint ősi óceán-erő sodor-cibál

az alkotói kedv s mindegy hogy mit csinál.

Mindennek mélyén s csúcán ott vagyok magam.

És hívom társaim. Jönnek mindannyian.

A tiszta szent erő nyilvánul bennük is.

Csak nézem áthatottan: nem lehet hamis.

Rezgünk mindannyian. Az isteni erő

mint vágyak árja zúdul hirtelen elő.

A teljesség igénye hófehér sugár.

Mélyén harmónia s reménység újra vár.

A lány sugár és fények csendesülnek itt.

A Mindenségből tiszta szózat érkezik.

Földön

Úgy izgat hív egy nemvárt fordulat.

Most fogva tart a múltó pillanat.

A lényem foszló könnyed éteri

de ember-voltom kell most érteni.

A zárt anyagnak szórt atomjain

a foghatatlan vígan visszaint.

Teremtményeknek földi iskola

az ember-lét bár olykor mostoha.

Csend tárul most elém. A zaj pizok

megszűnik s tiszta lényként itt vagyok.

Mint halvány fény a lelkem megremeg.

Vágyom hogy most még köztetek legyek.

Áttűnök földibe. Nem látható

fényem csupán ez imbolygó hajó.

Lánc

Már annyiféle kör fogott körül.
Mint apró láncszemek sorjáltak el.
Ha visszanézek életem felel.
Lelkemben minden zaj lecsendesül.

Volt úgy hogy rabként tartott úgy ölelt.
Bezárult körben gyűrű-fogta lány
sírt s nem volt érv. Hamis volt mindahány.
A rabtartónak néma vád felelt.

Majd friss virágból fonta új körét
és önként lépni hagyta lábamat.
Amerre halk lépésem elhaladt

csak rázta egyre költő-üstökét.
Százféle láncban egy szándék haladt:
egy kézfogás. Minden más elmaradt.

Lila fényben

Az érett nyári dús lilák között
ülök és nézelődöm. Pillanat
csupán míg enyhe árnyad áthalad
elmúlás. Csendbe rezgés költözött.

E szín betölti ébredő valóm.
Míg hangra várok árad egyre rám.
Veszem mint díszes ünneplő ruhám.
A fény a tiszta áthat áradón.

Virágok fények pompás illatok
özön-sugárral úgy vesznek körül
a szív a csendesült ma felderül.

A lélek fénye által áthatott.
Bíbor-lilák a belső fény ragyog.
Sápadtan nézik büszke csillagok.

Fények

Mint óriási tömb-energiák
sugárzik rám a fényes nagyvilág.
Mélyében pontként egymagam vagyok.
Ruhám a fény közöttetek ragyog.

Tenyérből indul egy fehér sugár.
Körülölel lemos mélyébe zár.
A megbocsátás fénye zeng rezeg.
Tisztultan állunk benne emberek.

A rosszat jóra váltani vagyunk.
Nem számít többé már mit elhagyunk.
Egy fényes tiszta kör emelkedik.

Sugárnyalábok egyre zengetik:
A tisztaság a rend a fény az úr.
Fehér- és kékben állsz: nemes azúr.

Tört fény II.

Csendes magányba fúlt a zord idő.

Halkan peregnek méla ünnepek.

Ma más irányba hallgatag megyek.

Ma más a fény. Halott a régi nő.

Ha felcsendülnek szép melódiák

ha tündökölnék régi perceim

ragyogva ontom kedves verseim

magam vagyok talán vándordiák.

A tört fény – teljes már – tűnik velem.

Áttűnik ősz felé. Elhinni fáj.

Hanyatlik minden. Ősz a vén király.

E párán túl nihilbe érkezem.

Remegve tombol nyári fény. E hó

nem érthető. Vad és előkelő.

Két kép

Két régi emlék függ ma itt velem:

két régi kép két ifjúság-darab.

Az érzés-had ma is velem marad.

Jelenlétük ennyit jelent nekem.

Hol gyermek voltam omlott vár ma már.

A színterek mint színpad romlanak.

Mi oly szilárd sosem stabil falak

csupán az érzés : végtelen határ.

A gyöngédség mely egyre még kísér

a kedvesség mely halvány fény gyanánt

kísér ma is jelenkorom ha bánt

jókedvre hangol s újra itt elér.

Két régi kép: két régi társ lenéz

a falról s elszállt emlék-sort idéz.

Új felé

Még menni kell s ha új felé halad
a léptem hinni benne szüntelen:
házánk csupán a fénylő végtelen
és semmiség mi itt majd elmarad.

Felkészülés csupán az életünk
egy jobb jövőre. Hullik rossz lepel.
A fénynek útján visszaérkezel
örök hazádba bár most csüggedünk.

Az ember-lét a rossz korlát-sorok
útján is egyre felfelé halad.
Mit alkotunk pár kép hangok szavak

és mégis művészet: szent mámorok.
Míg léptünk botladozva s csendesen
sorjáz ragyog a Mű. Áll jeltelen.

Tébláboló

Ha téblábolsz energiák hada
követne ámde győz a lenge vágy:
a hullám hátán ellebegni s lágy
közegbe éj hol él a csend szava.

Ha elvonulni vágysz hiába kér
barátod-ellened nincs visszaút.
Magad vagy ösvény kamra régi kút
mélység hol vibrál hang de fel nem ér.

Hol csend-gyűrű övez a lelken
megannyi halk impresszió varázs.
Mint pissenés mint csendes suttogás

mélyében rezzenés új hang terem.
Ha nincsen jó irány a mély lehúz.
Zuhansz s a körkörös csend összezúz.

Fény-hiány

A fény-hiány megkínoz földre sújt.
Remeg valóm. Elhinni egyre fáj
hogy hasztalan a vers-varázs a báj
hogy őszi szél sodort s keletre fújt.

Sötétség rám borul s én nyugtalan
hánykódom. Eltagadni tán lehet
de mélyre húz versemként eltemet
s én süllyedek alélt-tudattalan.

Sötétség: fénytelen rossz éjszaka.
Halott a szándék? Nincs továbbvivő
fehér fény éltető csodás erő?

Tombol a rossz? Jön döglött évszaka?
Tán megtagadtak ők a jó erők
de él a hit hogy jönnek fényvivők.

Gyárban

Mint hangyaboly nyüzsögtek emberek.

Gépzúgás. Szörnyű zaj. Nehéz a por.

Tüdőmbe szállt. A végzetünk sodor

közöttük lenni? Árnyak lengenek.

Előbb nem érthető a cél. Talán

mankó vagy rossz e zaj. Felsejlenek

a távolban kacsintó istenek.

Tanítgatod hogy éljen dallamán.

Üvöltve mondod kénytelen. A szó

gyöngéd érintés mégis. Úgy adod

mint gyermeknek cukorkát. Vállalod

hogy együtt majd cipel élet-hajó.

Magányos létből úgy csöppensz ide

mint jó tanító szél-sodort pihe.

Meleg ős

Ez őszi nyárban csillogás remény van.

Halott az elmúlás. A zöld csak árad.

Kezedben csillagpor. Szived tán fárad
ám nincsen mód pihenni most aléltan.

A zsongás – fény – tömeg máskor taszít tán

ma mégis átölel remek palástja.

Szemed csupán az áradást ha látja.

Nincs jó szél s szép hajó vihetne hátán.

Növényre nézel s ünnep lesz virága.

Hízogó macska lép feléd dorombol

Cikázó száz madár fölötted szép toll

hullik kezedre. Árad most világa.

Ragyogsz te is e végtelen csodában.

Virágszirom sodor ma illatában.

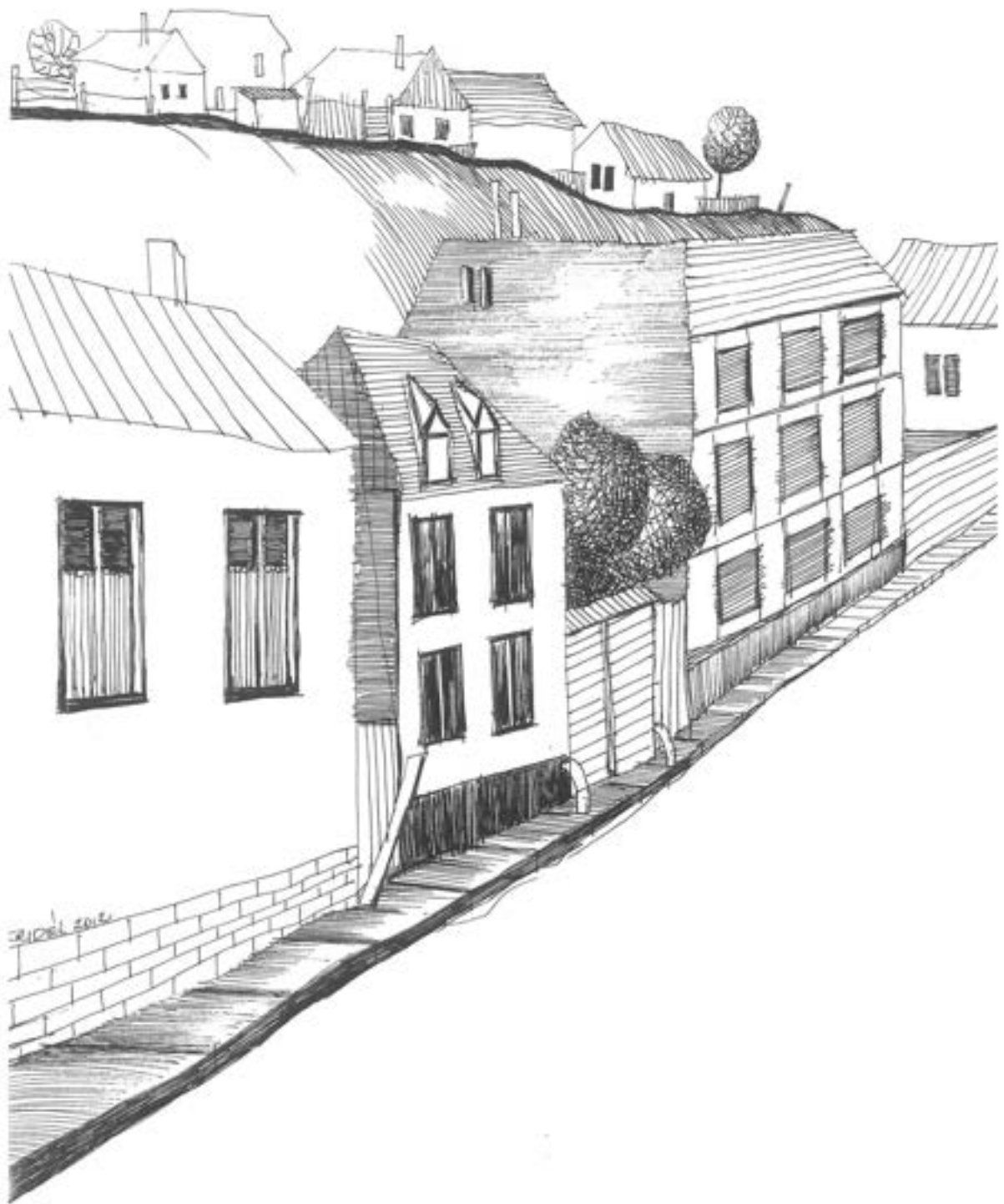
Futkosó sereg

Mint kerge körben futkosó sereg
köröttem néma kósza film pereg.
A társaim vonszolnak így talán.
Kiáltásuk mintha hallanám.

Ám minden csillanó illúzió.
Pompás remek fény ég felvillanó.
A nyüzsgés nem valós. E hangyanép
élettelen bábként zúg: bamba gép.

Tükör-homály takarja arcukat:
kétség-idő mely egyre hívogat.
De én idő-kristály vagyok. Napom

melenget s lénné olvadok. Adom
mit még e létben adhatok neked.
Mindnyájan áradunk: vélt végzetek.

Új dalok hajnalán

Elmúltak hosszú évek mind visszhangtalan.

Üres terem falán csak pattogott a szó.

Úgy fájt e jeltelen sír: nincstelen való.

A lábam futkosott s lelkem volt nyugtalan.

Mint csendben széttűnő hullám hátán körök

csak halkán elsuhantak szétszórt rímeim.

Magam utaztam hátukon s emlékeim

bár tudtam kézvonásom nem múló örök.

Ma már mint tört varázs nem érzek több falat.

A szándék szállhat hangtalan. Több gátja nincs.

Lehullt a rossz bilincs. Kezedben égi kincs.

Csak szólni kell s szavadban tiszta fény halad.

E szent sugárnyaláb belőled indul el.

A lényed ünnepel. Ma új dalt énekel.

Pihenő

Hogy csendesebb napok peregnek el
és most lazíthatok úgy látom én
nem épp bolondos furcsa kis regény
az életem. Csak fog s nem enged el.

Lustálkodom. Mappám fogom. A csend
e szép illúzió körülölel.
Szívdobbanásom halkán ráfelel.
A rezgés-sor költészetet teremt.

Az érzések s a hang: illúzió.
Míg játszom kisdéd költőként vagyok
veled s a rím mit rendre rád hagyok

csilingel csillog éter-adta jó.
Játszom s e játék vonz magasba lök.
Csak firkálok de írásom örök.

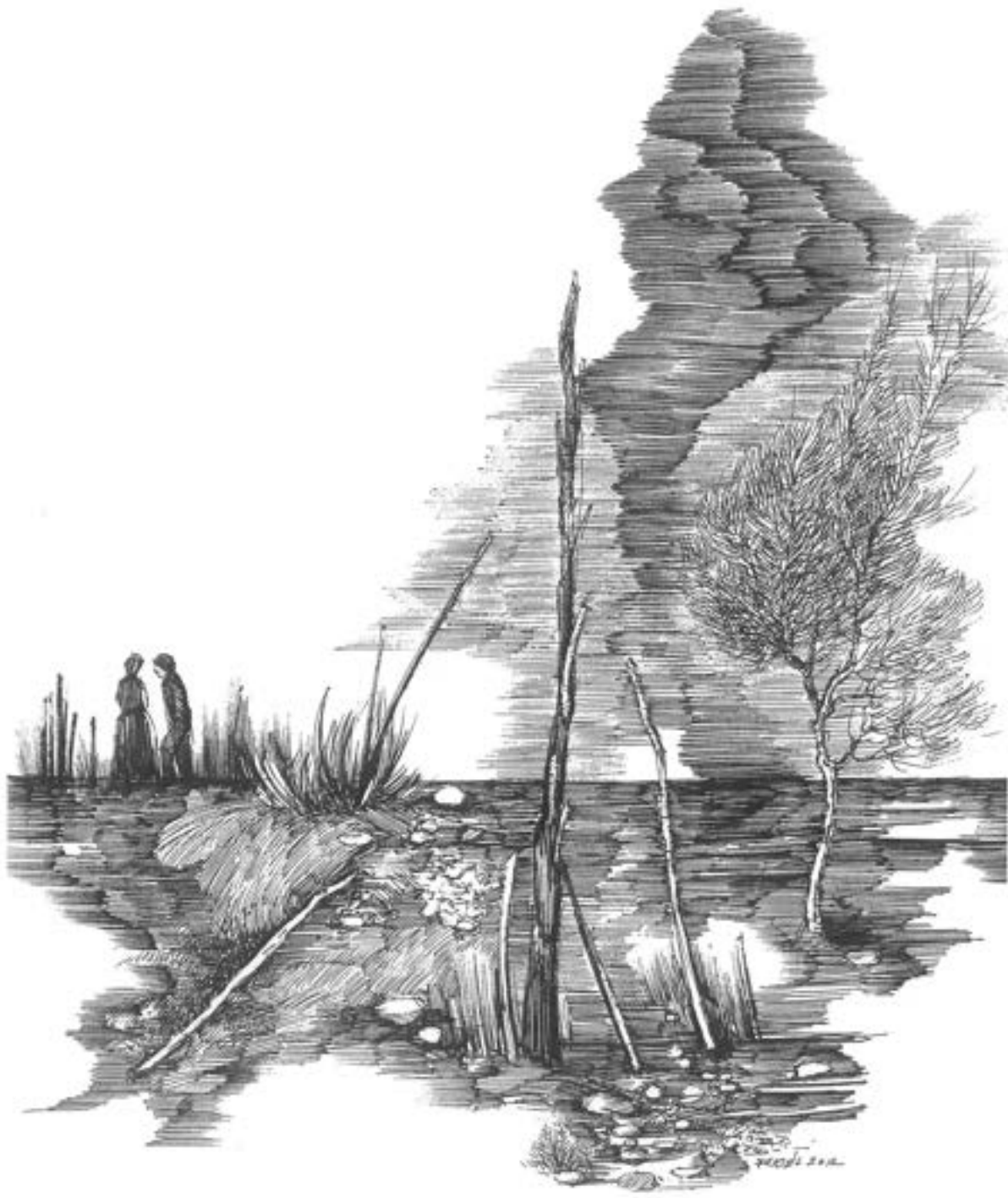
Jókedv

Gurul és hempereg kacag a lényem.
Nem bánom bárhová sodor az életem.
Ma gurgulázni és vigadni vágyom
túllépni szenvedésen síri árnyon.

Csupán a hétágú sugár mi hívja
és vonzza léptem míg más harcát vívja.
Lebegni és csacsogni locska vízzel
és eggyéolvadnom ez éter-ízzel:

világ színek szavak impressziókban
terjengő néma vágy a jobb-hozókban.
Virágok lenge illatok felétek

lépek s e csendes libbenésben élek.
Ma csiklandozva érintnek-sodornak
energiák s e vágyban ér a holnap.

Fény-üzenet

A fények vérpezsdítő csillogó
árját hozom neked. Te állsz s a jó
már elborít felfényesít. Szíved
halk dobbanással ráfelel: szeret.

E csendes áhítatban reggelek
szép árnyak s fények egyre intenek.
Nem együtt indulunk de lépteink
együtt sorjáznak. Áradunk megint.

Pihensz te máskor. Arra vágysz a szó
elérjen s tűz legyen örömhözó.
Megérezem s újabb vágyfolyam vadul

elindul. Várod s állod szótlantul.
E felforrósult gömb-energiák
úgy járnak közted s köztem: egy-világ.

Szökés

Mint torpanás megállított szavad.

Talán élettelen szöveg s papír

mindez. A képzelet felszáll s lebír.

Küzdök s szököm de élek általad.

Szavad mögött egy végtelen magány.

Hangodban férfias rekedt színek.

Elhinni jó: nekem s más senkinek

nem szól e hang bár életünk talány.

Eljöttem s távol bujdosom de él

szívemben kósza úzótt hontalan

remény: nem lenni már boldogtalan.

Lényem csodás nagy változást remél.

Feléd indulni kell. Hív vonz karod.

Ez oly valós. Meg nem tagadhatod.

Esz­tétikum

Nekem a Szép magányos fényü hely.

Elrejt s felmutatja mindahány
múlt és jövő csodát. Nem bús magány
csak egy-örök való. Kristály-kehely.

Esz­tétikum – úgy mondják, míg nekem
nincs forma átölelni tudja őt
a végtelenből halkán érkezőt.
Csak él s sugárzik úgy van itt jelen.

Mint napsugár kibontja fényeit.
Mint szép virág: szirmán költészet ül.
A csend s magány egyszerre van belül

s kívül. Bevonja sápadt lényeit.
Nekem a Szép ez áhítat. Lebeg
a végtelen felé velem s veled.

Hangzavar

Hangoskodik a durva nagyvilág.

Ücsörgök én didergő reggelen.

Csak rám tekintnek szürke-szenvtelen.

Egy más tekinteten vad penge vág.

Bizonytalankodunk mindannyian.

Remegnek párák furcsa illatok.

A lény varázsa az mit itt hagyott

ám meg se látjuk kerge-untalan.

Rajongás gyűlölet és vad csaták

megannyi kerge gyermeked robog.

Te úgy hiszed hogy feltartóztatod

pedig fekély neve seb s szörnyü rák.

E hangzavarban úgy ülök magam

hogy minden hangnak száz fullánkja van.

Rajongók

Egy elszánt s visszavont szép mozdulat
elúszott messze egykoron. A dal
míg zengett mégis állt a néma fal.
A mázsás súly legyilkolt vágyakat.

Ha visszanezel újból láthatod
hány elhagyott titok követ kísér.
Olykor még csendesen susog-mesél
a büszke szél ha rázza ablakod.

Varázsütésre újra él a kép.
Az alkotója nem más csak magad.
Ha jól szeretsz a szíved áradat

és hozzád olvad zeng dalol a Szép.
Rajongó szép szemed pillája hull.
Mögötte vágy zuhog némán vadul.

Eső előtt

A szomjas föld esőre – nászra – készül.

Egy felhőhadsereg a dombok alján.

Ma szürkeség az úr nem szép szivárvány.

Az enyhesség hidegre – rosszra térül.

Az alkony-fény már távoli világ csak.

Tán emlékszel a rózsás fény – s lilára.

De szürke gond terül s kitárt világa

a rendnek összegömbölyül. Ma átcsap

fejed fölött az ár. Csak úszol egyre.

Sodornak ismeretlen balga vízzel.

Nincs most erőd lobogni annyi hévvel.

A lépted átkos infernóba megy le.

A villámok ma más tájon cikáznak.

Szomjas mezők remegve-bújva fáznak.

Zsongás

Egy zsongás most a lét. Új mámorok
közel ha érnek zúgva tör feléd
a vágy: te légy ki csendesen belép
s kiválasztott légy nem elátkozott.

Csak úgy bizserget halk rekedt szava.
A létezésed egy delírium
ha csendes-szótlanul körébe von
s ha nincs veled is mintha tartana.

E bódulatban szállnak új zenék.
A tét csupán e halk szimfónia.
A lelke hív s tovább kell szállnia.

Bár távolodni tűnik jön feléd.
A büszkeség leomlott régi vár.
Vad érzés-had lobogva-dúlva jár.

Tündöklés

Felszállni élni tündökölni vágyom
mint rügy fakadni zsenge-lenge ágon.
Lobogni s lenni mások szenvedélye
magam a múlt s jövő titok-regénye.

Mint víz csobogni surrogó habokkal
sziporka-szikra lenni csillagokkal.
Mint égnek kékje sápadt árnyalat vagy.
Mélykék leszel. A léted árnyakat hagy.

Lebegve tűnök szellő kósza hátán:
egy ős-erő világnak szennyes árján.
Cikázom tarka villámokkal. Lényem

a tűz maga. Lobogva ontja fényem.
Ragyogni szállni tündökölni vágyom.
A Rend a Szépség áthat. Egyre látom.

Pusztuló kontinensen

Recsegve dúlt szakadt szét száz elem.

Tombolt az éj. Vulkánok lángja mart.

Menekvés nem volt. Oly távol a part.

Üvöltve omlott ránk a félelem.

Robogva-zúgva föld szakadt. A ház

megingott. Már is eltemet. A baj

mint tenger árja jött. Zengett a jaj.

És minden élön úrrá lett a láz.

Pokol lehet ilyen. Mind tudtuk ezt.

Csak hulltunk érett sok gyümölcs gyanánt.

Elhagytunk jót és rosszat mind mi bánt.

Fölöttünk kristályfény omlott kereszt.

S hogy pattant szórt és küldött százfelé

a fény csak szálltunk Alkotónk elé.

Groteszk

Bolond koboldok rossz bohócok arca
néz szembe most. Közöttetek lehetnék
ám jönnek álmos sápadt fényű esték
és dúl az embereknek szörnyű harca.

Mivégre jöttem nem tudom csak állok.
Szólongatom az elmenő csodákat.
Olykor mint gazda-vesztett bús kis állat
téblábolok. Hiába hogyha várok.

Felhők leszállnak szomjas néma földre.
Úgy kell a szürkeség de sírva nézem.
A távol kék eget kell most elérnem.

Csak tombolok és vágyom fűre zöldre.
Kaján koboldom hátba vág nevetve.
Nem érzem. Száll a langyos sűrű este.

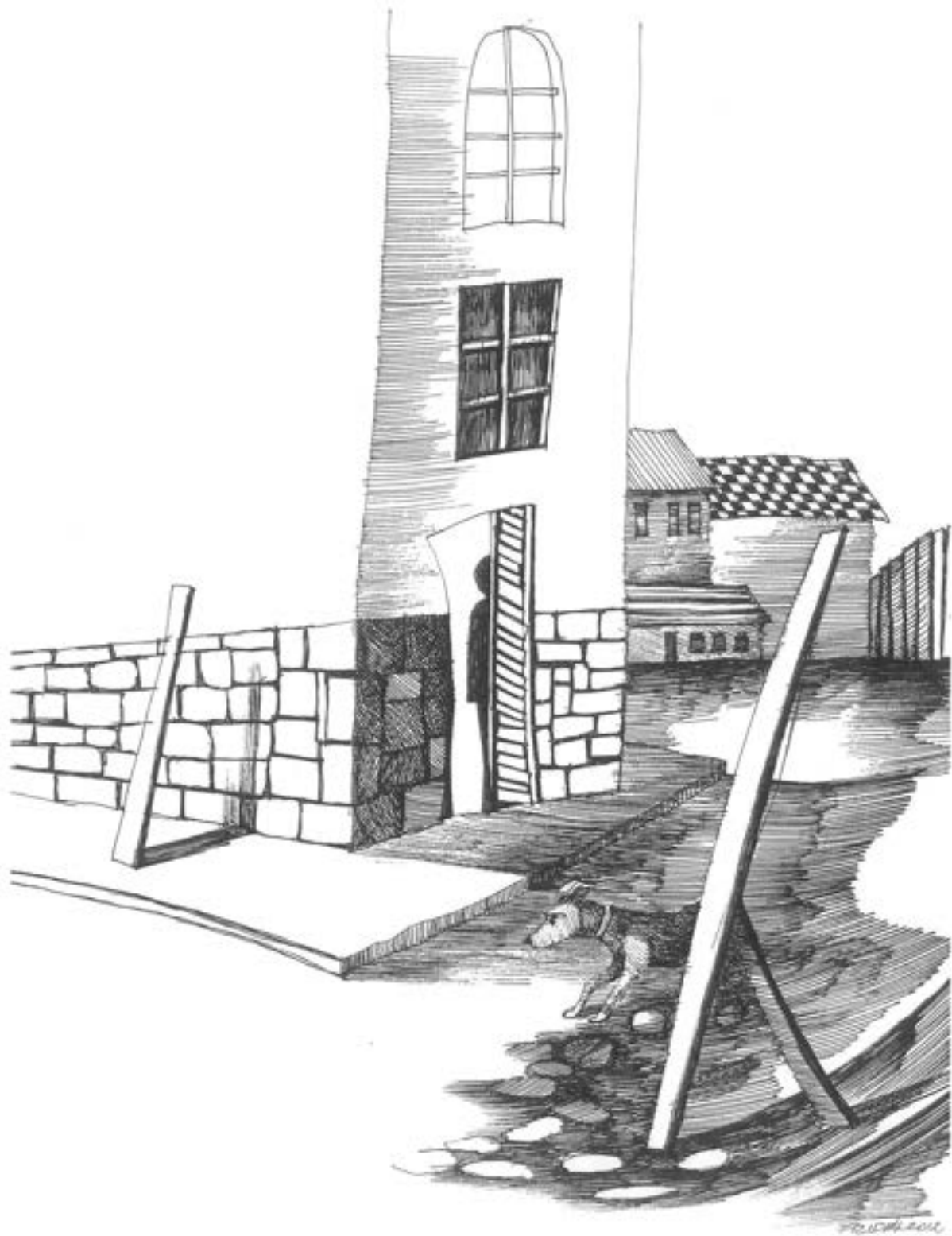
Gyermek-bűn

Gügyög kacag mint bébi gömbölyűen
és átkarol szeretve egyszerűen
e más-való. Szemembe néz a korszak
és rám kacsint. Mögötte állnak holtak.

Mint gyermek nem tudván kié a vétek
a bűnbe úgy visz. Sír nyüszít a lélek
bezárva kamra mélyén. Nincs menekvés.
Halott a szó. Pusztít a rongy cselekvés.

És mégis oly naiv. Ha átkarol ma
szívembe mintha éles kés hatolna.
Szakadnak láncok. Hull a rossz ígézet.

Robogva zúg és sistereg a végzet.
Csak nézem. Rám nevet és gurgulázva
a rongyait – szavak ruháját – rázza.

Pusztuló korban

Remegve él az emberfaj ma már.

Míg dúlnak tomboló energiák

elpusztul otthonunk a nagyvilág.

Bizonytalanság rongy nihil ha vár.

Ajándék minden múló pillanat.

A gondolat hitetlen visszaint.

A rossz kaján kigúnyol rád kacsint.

Egyéb nincs: villanás mely itt maradt.

Robogva dúl az ember-gépezet.

Pusztítás rombolás a cél habár

a gyűlöletben nincs komoly határ.

Megtart a múlt: omló emlékezet.

Ledőlnek rossz falak hitek szavak.

Víg szellő meglegyint és elszalad.

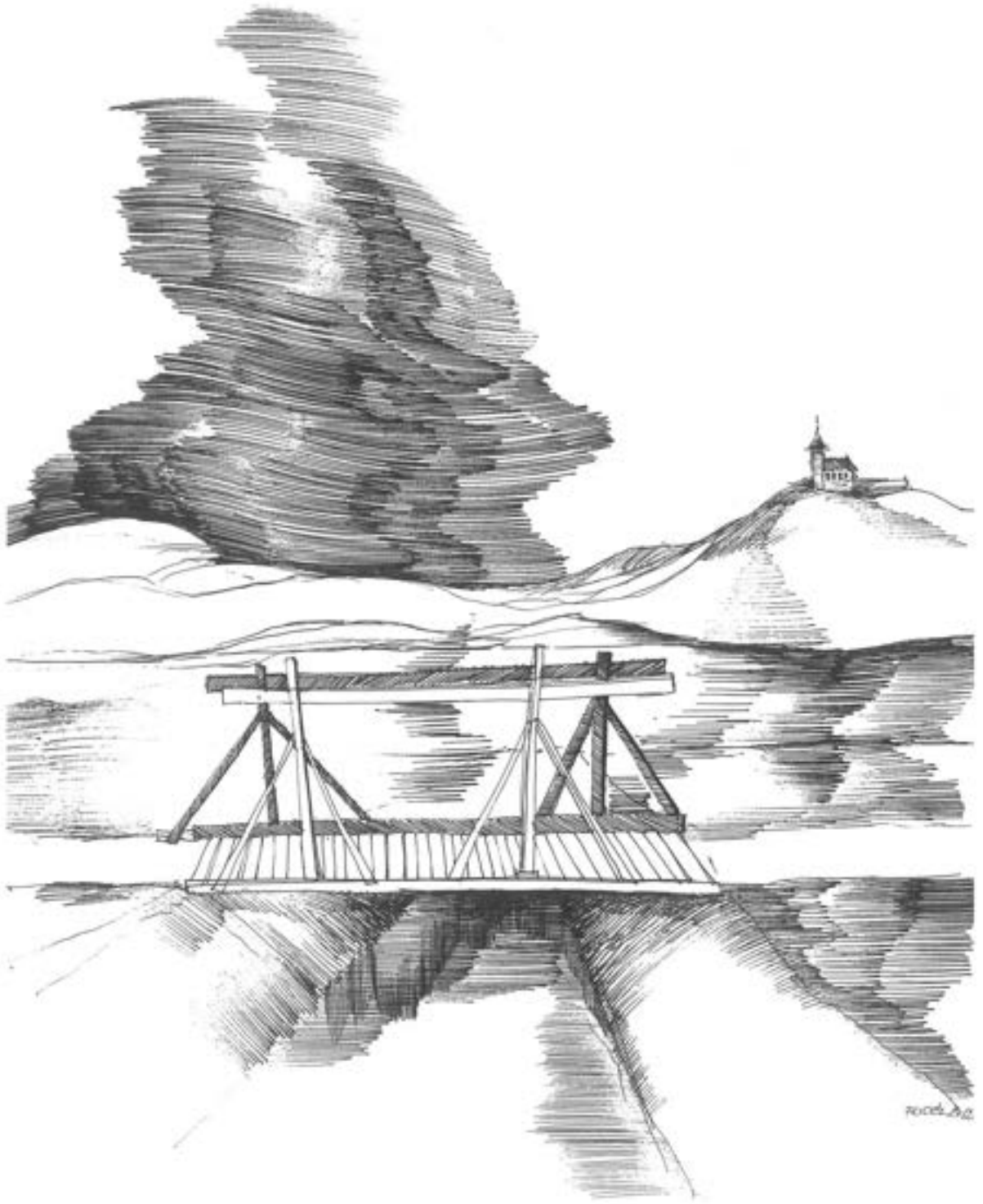
Pára

Talán a csend honol oly kedvesen
míg száll a pára színes füst gyanánt.
Eltűnt elillant minden hang mi bánt.
Csak halk rezgés-sor hív türelmesen.

Ne mondd hogy mindez múltó pillanat.
Ne hidd hogy meg nem érint téged is.
Ne tudd hogy vére omlik érted is
a jóknak s nincsen vágy mely megmarad.

Csak illanunk és bennünk száll a perc.
A pára könnyű éter hangja hív.
Dalol s emel egy karcsú büszke ív.

Végső sóhajjal színeket lehelsz.
A pillanat emel sodor cibál
és végső új feloldozást kínál.

Remekmű

Ha megtaláltad azt a régi szót
már megfogtad a változó valót.
Ha versbe öntöd s forma őrzi meg
szobrocška rejti régi énedet.

Hiába hogyha fal takarja is
felsejlik benne minden mi hamis.
És dől a fal hullik üvegszilánk
már porrá omlott gyenge híd gyanánt.

Ha jól talál a szó remek a mű
örök az érték s hosszú életű
a fáma mely kísér s mint árny követ

önként építve szép emlékkövet.
Mint kristály-drágakő a fény ragyog.
Mélyében tört sugárként én vagyok.

Szín-áradás

A sűrű pára földre hullt. Az ég ma
vakító kék és mintha árny hajolna
oly fényesen fölénk. Csak zeng a végzet.
Kanyargó ösvények az égbe érnek.

A zengő kék alatt aranyló sárgák
dalolják: lényeink szeretve várják.
A fényes víz mögött ezüstből tűnt kék.
Fönt és alant az egy. Nincs földi mérték.

Csupán egy villanás. Ez égi fények
emelnek s bábja vagy lebegve szépnek.
Oly dús erővel él a zöld. A fűnek

vad pompázása hajt. Ma nagyszerűnek
találsz mind e földi kart. Csak árad
a színharmónia ez égi párlat.

Viszontlátás

Mint tengermélyről, bukkant régi emlék.

Csak nézem s ámulok. Sírnék s nevetnék.

Oly hirtelen elért a végzet ujja.

Vad harsonán e dalt csak egyre fújja.

Nem hittem, s tán ma sem hiszem, hogy élsz még.

Torpantan állok, bár sietve lépnék,

hogy üdvözöljelek. Elszálltak évek.

Vaksin hunyorgok, hogyha visszanézek.

Ha szólsz, oly ismerős a hang. Szavaknak

víg koppanással szállanak. Kacagnak

kaján koboldok ablakokban állva.

Robogva dúl a végzet-szárnyu khárma.

A lábam indul. Lépések során át

elérlek tán: lelkelem jobbik világát.

Kőbányában

A kő-borított tájon csend honol.

Ülök és fázva nézem árnyait.

A félhomály a szürke elborít.

Fülemben furcsa hang-özön dobol.

Már süllyedek és húznak rossz erők.

Az érzés révület gyanánt terül

ám feltekintve lelkem felderül:

dús lombok s kék ég lelkünk rendezők.

Pokol-bugyorban élünk ám az ég

reánk tekint megnyitja útjait.

Mind körkörös. Emel vagy felhajít

de felfelé vezet. Ránk vár a kék.

Ülök de lelkem máris ott kering

a táj fölött. Rád néz és visszaint.

Sötétség

Szemem lehunyva. Fáj a rossz sötét.

Belep lehúz takar. Úgy bánt a csend.

Nincs fény mely életet színt s jót teremt.

Csak ellenpontja zúg. Féled körét.

Sötét árnyak suhannak. Nincs erő

hogy elhessentsd tolakvó rémüket.

Szívedben fény-hiány vad réműlet.

Csak egyre vágysz: fényt láss magad előtt.

Ma úgy szeretnék távol lenni már

e fény-hiánytól. Zengjen égi szó.

Lámpám leoltva mégis fényhozó

legyen az éj ne földi rusnya vár.

Lobogjon égi fény. Dús tiszta csend

vegyen körül és úr legyen a rend.

Az elmulasztott pillanat

A föld forog és elsuhan a pillanat.

Ha későn éled lényedben a mozdulat,
már másik térbe és időbe érsz s szavad
megkésve éleszt s olthat másban vágyakat.

Az életünk mint fényes ív, találkozik,
majd hirtelen a Végtelen felé szalad.
Csupán csak integetni tudsz. Szabad-magad
egy másik pont felé vágózik-érkezik.

Egy újabb fényes ív pályája int feléd.
A pillanat egy új találkozást hozott.
Megannyi szép, szabad, új villanás-remek,

egy új világ reménye általa tiéd.
Mélyében volt-világod rég leáldozott,
de újabb villanásban mások értenek.

Válaszra várva

Egy félszeg mozdulat átadta versemet.

Ma csend van. Néma árja, érzem, eltemet.

Oly hirtelen szakadt ez úr. Nem is tudom,
válasz jön-e. Didergek s ablakom csukom.

Ülök s töprengek. Menni kell, de nincs erőm.

Egy hangra várok. Szóljon s szálljon éltetőn.

Csupán a csend felel. A hang, a tér halott.

Mint kósza szél, lelkemben bánat oldalog.

Egy régi táj felé fordul tekintetem.

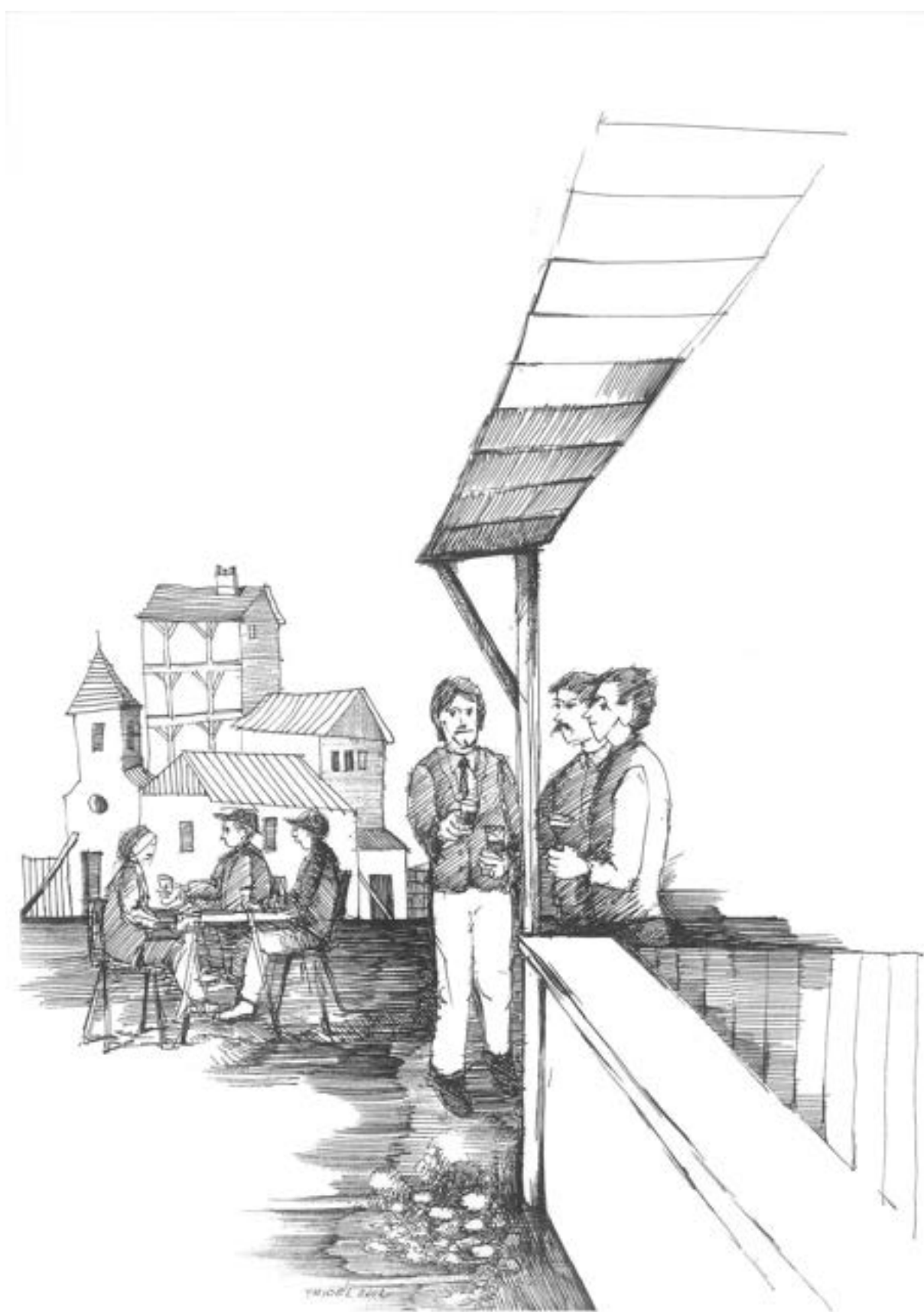
Egy szempillantás, s újra visszaérkezem.

Megannyi hívás és erő, szépség s szavak

most újra lelkem mélyén dúsan hangzanak.

A válasz más irányból érkezik, de él

minden szava. Zenél s érzésekről mesél.

Szavak és arcok zsongása

Miként az elhagyott, szelíd szavak
zsonghatnak szárnyafosztott lény gyanánt,
felém ma fényesen záporzanak
lelkes tekintetek oly egyaránt.

A nyár elillant. Szürkeség honol.
Az ég üres, s talán a lelked is.
Botor szavakkal balgán szónokol
korodnak hőse: rongy, hazug, hamis.

Te mégse nézed. Mások jönnek el.
Szilaj, mennydörgő, férfias beszéd
szól ajkukon. Süket csend rá felel.

Szegény utód elhányta már esztét.
Te mégis érzed: szépen szólni kell.
Az ős-tükörkép cseng-bong, énekel.

Megtérés

Lehet, hogy annyi év meddően megy el,
s csupán a folytatás igaz s valós.

Fejlődsz s a célod akkor éred el,
ha búcsúzol, mint bölcs, öreg hajós.

Úgy érzed, vesztegetted életed.

Fontosnak hittél semmi-árnyakat.

Csak délibáb volt minden élvezet.

nem kértél mégse lenge szárnyakat.

Ma könnyű mozdulattal úgy emel

magasba egy erő. Tán végzeted?

Minden szavadban béke énekel.

Egy szárnycsapással célod érheted.

Mit elvesztettél, semmi-por gyanánt

lehull. Lebegsz szabad lélek gyanánt.

Összemosódott hangok

A halk az öblös, érces hang rezeg.

Te hallod s összerezzensz. Fáj a szó,
mely nem lehet vágyad kimondható,
csak rusnya mása hull. Szíved remeg.

A halk foszlányban bánat ül, tudod.

Ha durva szóval rádkiáltanak,
épülnek furcsán s hirtelen falak
s mit mondanál, csak hangtalan sűgod.

Uralkodik lelkedben rossz homály.

Mindent befed. Nem csillan tiszta ég.

Üvölnéd: legyen most már elég!

Nem hallja senki azt, mit mondanál.

A halk s az öblös így lesz rossz elegy.

Lelkedben örvény mélye s égi hegy.

Érzékek harmóniája

Arcok, kezek. Ruhák s drapériák
tűnnek fel. Lényük él, külön világ.
A szem kibontja lágy kontúrjaik.
Halkultan issza dús azúrjaik.

És minden mozdulathoz más a szín
és másik árnyalat jön el. A csín
remekbe fogja égi lényüket
és glóriává fonja fényüket.

Már szól a száj. A halk szavak sora:
mint hulló napnak ékes bíbora.
A dal, ha csendül, égi szózatok

szavával érnek tiszta illatok.
A fény s a hang egyként tapintható:
lényekre hull, mert lényed ringató.

Igazságosztó szél

Rebbenve száll apró madár gyanánt
egy elsárgult levél, aztán lehull.
Csak ennyi volt, mit végzeted kívánt.
Halálos csend emlékére borul.

A szél cibálja kíméletlenül
a lombokat és minden szál füvet.
Mi állt előbb, eszméletlen terül
a földön el: magánya itt üget.

Kegyetlenül didergeti tovább
a lényeket a furcsa-öblű szél.
A fentről jöttet ejti most alább,

s a lenti faj sietve délre tér.
Azt hitted durvaság, de látni kell:
végső igazság benne jön ma el.

Ezüst fény uralma

A fény, a furcsa-szép, ezüst, ragyog.

Ég alján, földközelen láthatod.

A Hold-uralmat jelzi fényesen,
és tisztaság lesz úr a lényeken.

A nő-erő, a jin ragyogva tér
méltó helyére, s hömpölyögve ér
közénk. A földlakó, szilaj sereg
szívében új érzések lengenek.

Egy ősi hang igazságról beszél.
Foszlányait szétszórja lenge szél.
E fényben tiszta tóvá lesz a Föld.

A csillogás minden zugot betölt.
Zuhogva záporoznak új szavak.
A lélek mélyein visszhangzanak.

Mágikus szám

Egy mágikus szám lényemben ragyog.

Rezgése szent s én általa vagyok

a jellemem szerint való igaz.

Lényéből kelt sok tél s csodás tavasz.

Azt súgja: Isten. Mélyén áhítat.

Kegyelmi fény lehullik s átítat.

Sugallat ér. Beszélni, írni kell.

Az ős-tudás honát így éred el.

Ha hívnak, gyógyítasz, s feléd repes

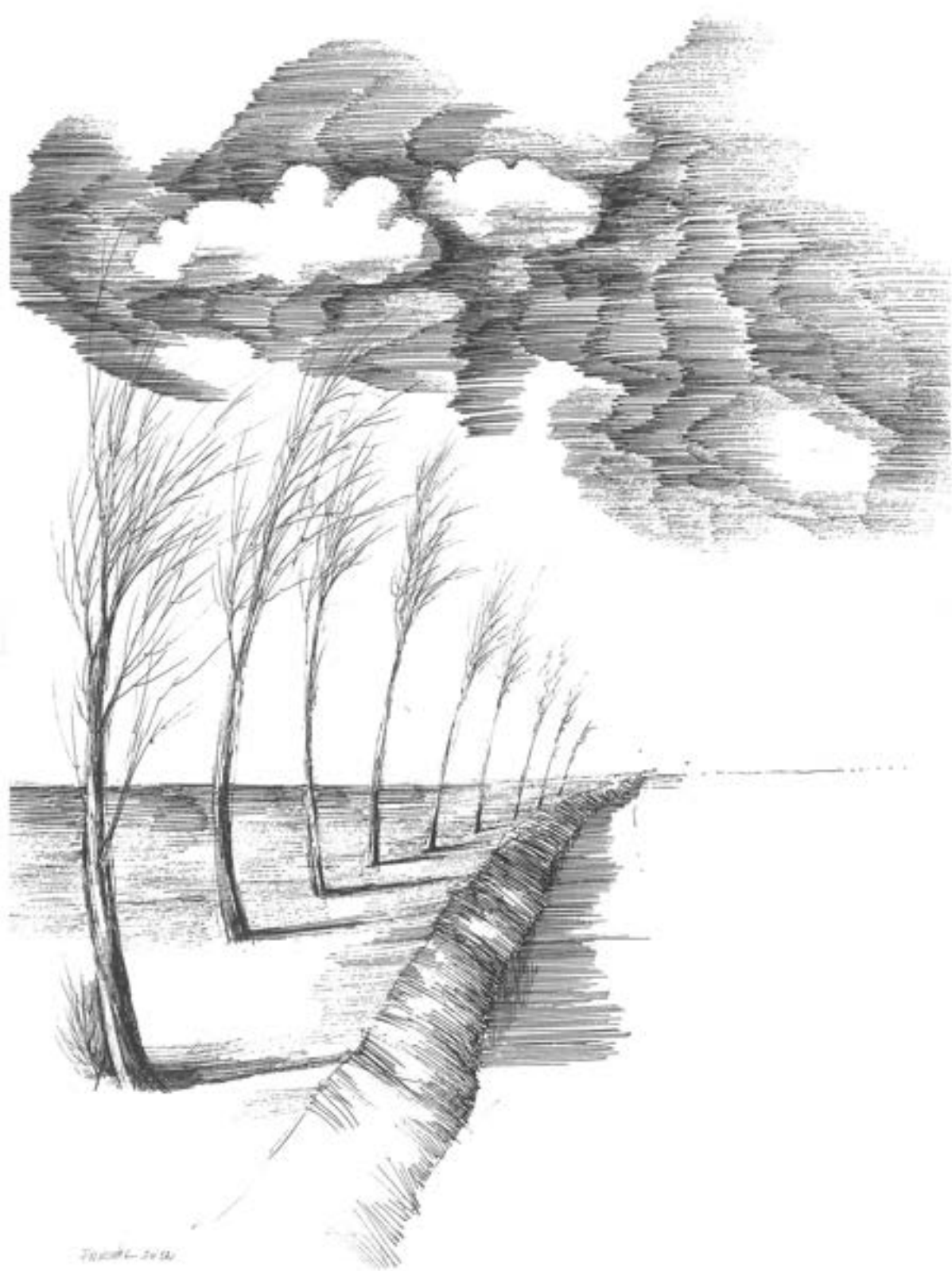
a szenvedők hada: csodát keres.

De máskor elvonulni kell. Magány

övez, s az életed nekik talány.

E szám zenéje dönt. A többi csak

mellébeszélés, semmiség, kacat.

Szelíd kezekkel

Szelíd kezekkel megsimítanám

e lenge látszatot, az életet.

Utunk magasba, mélybe úgy vezet,

hogy tévedés irányod hajlatán.

Csak nézni kell, s az ámulat perreg,

mint furcsa por, magad szemcséje vagy.

A végzet olykor bús-magadra hagy.

Csak szálló társad röptét nézheted.

Por és hamu. A láng s a füstje egy.

Botor kezek tán szétválasztanak

a lenge táncot s múló látszatát,

de lásd be, végül minden egyre megy.

Szelíd kezekkel nyúlj felé s tiéd

a szín s fonákja, életed s a vég.

Illúzió a szélben

Fejed fölött ma néma szél lebeg.

Ki érti meg múló szerelmedet?

Körötted por. Fölötted csillagok.

Illúzió, hogy itt vagy s itt vagyok.

Illúzió e szédült létezés

és minden újabb révbe érkezés.

Szivárvány: pára-köd csalása, nézd,

bár íve mindig ámulatra kész.

Egy bársonyos hang: lágy frekvencia.

Ahogy jött, éppúgy el kell múlnia.

A bársony bőr varázsa is csalás.

Hozzád simult, s ma vén. Nincs több varázs.

A szél susog. Porladsz és porladok.

E por-illúzió vagy és vagyok.

Keringő, hulló levelek

Mint színes lepkehad, felszáll s lebeg
a légben tarka sok levél s lehull.
És társak jönnek változatlanul.
Forognak, mint a játszó gyermekek.

Egy tarka tánc az elmúlás előtt.
Ha hullik, várja már a sűrű sár.
Emlékfoszlánnyá lett ma már a nyár.
Amint jött, röppen is tova időd.

Jól komponáltan pulzál végtelen
világunk s számtalan lakója, nézd!
Egészben láthatod a csöppnyi részt

s a részecskében Mindenség üzen.
Míg nézed örvénylését, szót rebeg
a szád. Istenhözédot int kezéd.

Emberi vihar

Hogy várakozni kell a lény remeg.
Ereszkednek le ránk bús fellegek.
Ám küzdünk szüntelen: kedélye más
legyen. Ne sújtsa romló változás.

Az ég a felhővel ereszkedik
fölnék és úgy nyomaszt. Berzenkedik
a jóra vágyó lélek: Add neki
mi vágya s jog szerint megilleti.

Mint összepréselt gáz robbanni kész
e gyúlt energia. Egy szót idéz
a hangulat. Istenség? Büntetés?

Közöttetek csak úr a tettetés.
Viharként csapnak össze már erők:
a jó-hozók s a váltig tettetőik.

Hinta

Mint hinta jár az érzés fel s alá
velem. Ma égi szárnyakon repül.
Holnap talán más ívben penderül.
Bukom s nem lesz ki hangom hallaná.

Mint életnek vize a verssorok
csobognak szüntelen. Nincs visszaút.
Csillámló felszínen derűt s borút
kell visszaadnom: jót s rosszat hozok.

Ha szembesülsz s csupán a jót veszed
át tőlem nincs erőd és gyáva vagy.
Jobbik feled csúful a cserbe' hagy.

Magad pojacává bábbá teszed.
Az érzés – hinta – jár. Ma szállsz suhansz.
S ha hívnak boldogan tovább zuhansz.

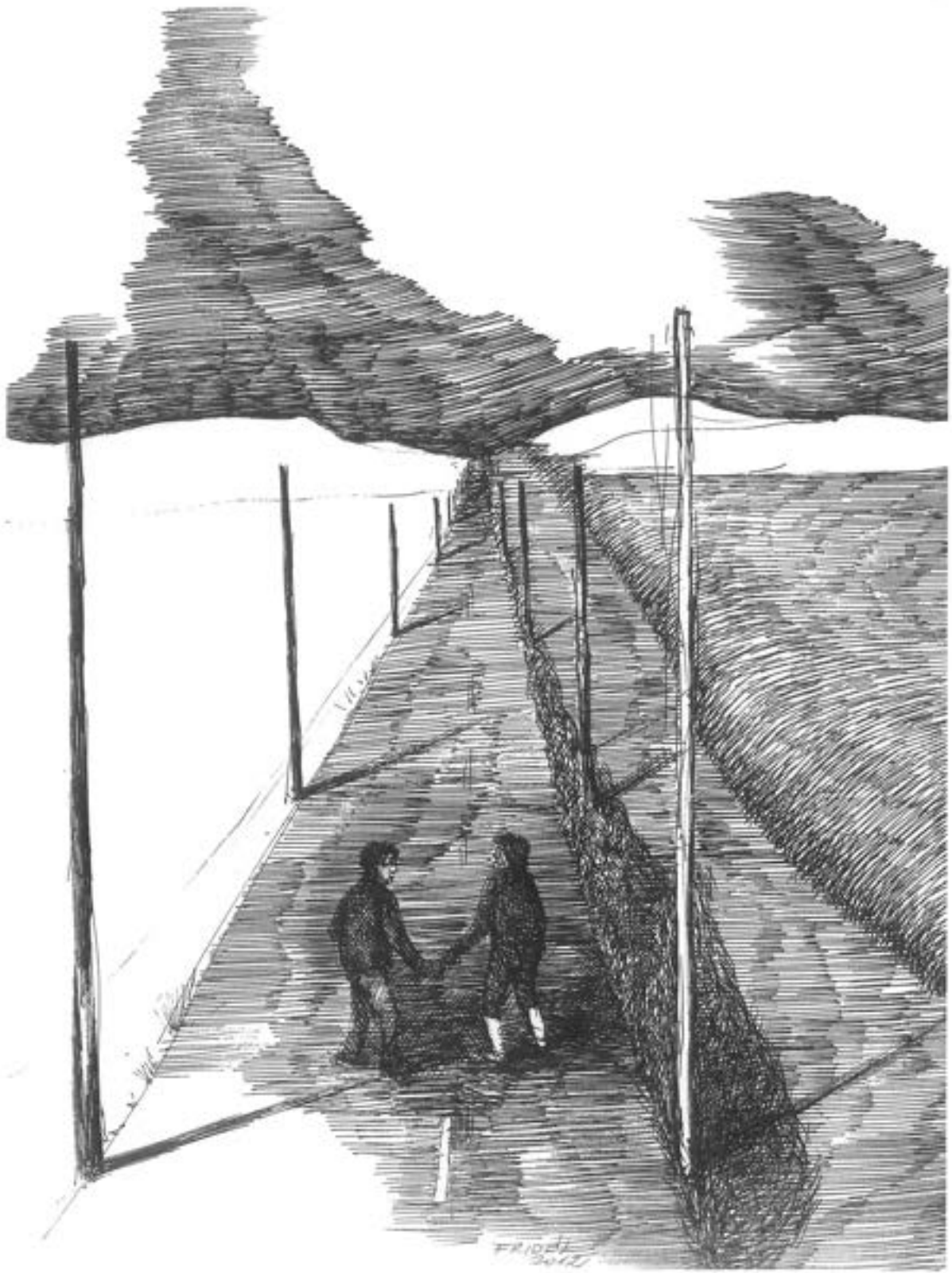
Tűzpiros

Szobám köröttem tűzpiros. Szavak
keringenek. Bágyadtan alszanak
a jó erők. Csak tombolás az úr.
Fekszem mint áldozat. Szívembe szúr

egy érzés régi tán. Örök homály
takarja. Áldozat csak újra vár?
Mint lángok izzanak e mély színek.
Lényem fogadja már elé siet.

Lángnyelvek tánca ősi-régi tánc.
Köt ritmusa. Köt földi szörnyü lánc.
Nevek. Szavak. Kopottas életek.

E hely mely éltet s hajdan eltemet.
Vér színe izzik. Láng-valóba von.
Színük a lényem. Fényünk oly rokon.

Lelkiismeret

Léptünk vezérli lelkiismeret.

Sugall kiált s a jó felé vezet.

Áltathatod de bárhogy hunyjon is
az áltatás zsákutca rongy hamis.

Nem várod s hirtelen megráz. Remegsz.

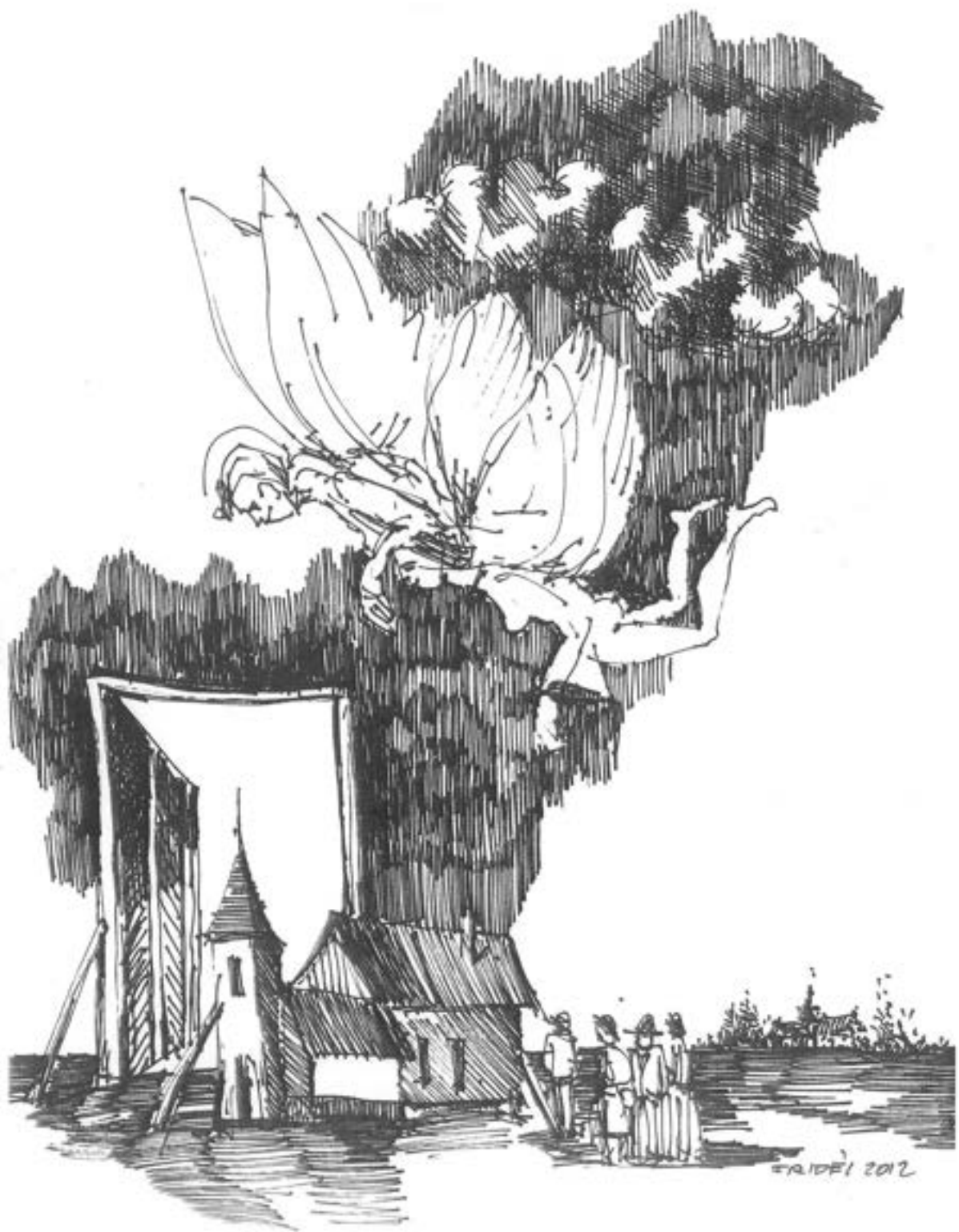
Mint engedelmes gyermek csak lehetsz.

Követned kell ha fáj ha meggyötör
ha porba sújt és ellened ha tör.

Ha vélt valód söpörné félre már
csak múló szédület s tárt karja vár
a jó irányba sodró éginek

a csendbe hulló fénylő léginek.

Léptünk vezérlik ősi jó erők
ezért leszünk a fénybe áttűnők.

Rendhagyó

Szabálytalan vagyok magam. Világom
e rendhagyó-egész fényes sugárát
csak ontja mind feléd. Talán határát
már sejtéd. Mindenem büszkén kitárom.

A bontott rend fölött az ósdi lélek
bosszankodik. De én nézem nevetve:
mint tarka szárnyú óriási lepke
a szellem szárnyal s élvezem hogy élek.

A táj fölött szabad-víg szárnyalással
csapongok most magam. Szemem világa
ragyog reátok: régi föld virága.

Nem vágyom lenni másutt senki mással.
Ezer sugárral hinti szét csodáját
parányi zárt világ: csönd ékes ágát.

Felhőjáték

A felhőjáték mint a rótt sorok.

Mint könyvlapot csak úgy lapozgatod.

A fény ma színarany de bíborok

pompája vonz. Csendjében láthatod:

egy szűnni vágyó távoli világ

e fényeken neked mesél üzen.

Szemed a szín-csodán túl égbe lát.

Csak tündökölsz te is ma fényesen.

Nyelvét ha érted gyúl az értelem.

Taszítanak s te állsz csodálkozol.

Világodon e fény a lét-elem.

Csak az vonz már mit általa hozol.

Sugár-pompában állsz. E fény ruhád.

Beburkol s megfoszt. Úgy zuhog ma rád.

Elrugaskodás

Csupán az elrugaskodás nehéz.

Az első pillanat. Repülni fel!

Mi itt marad tovább nem érdekel

bár bágyadtan még visszaint a kéz.

Lehet hogy mindez múltó pillanat.

Lehet hogy visszasüllyedünk s lehúz

a földi rossz anyag. Csapdába tús

gyanánt kerülsz s az éter vágy marad.

De minden újabb perc egy új remény.

A lendület feledhetetlenül

lelkedben él. Míg vágyad úgy feszül

a rossz valóval szemben zeng a fény.

És minden új napon száz mozdulat

sodor magasba vinni árnyadat.

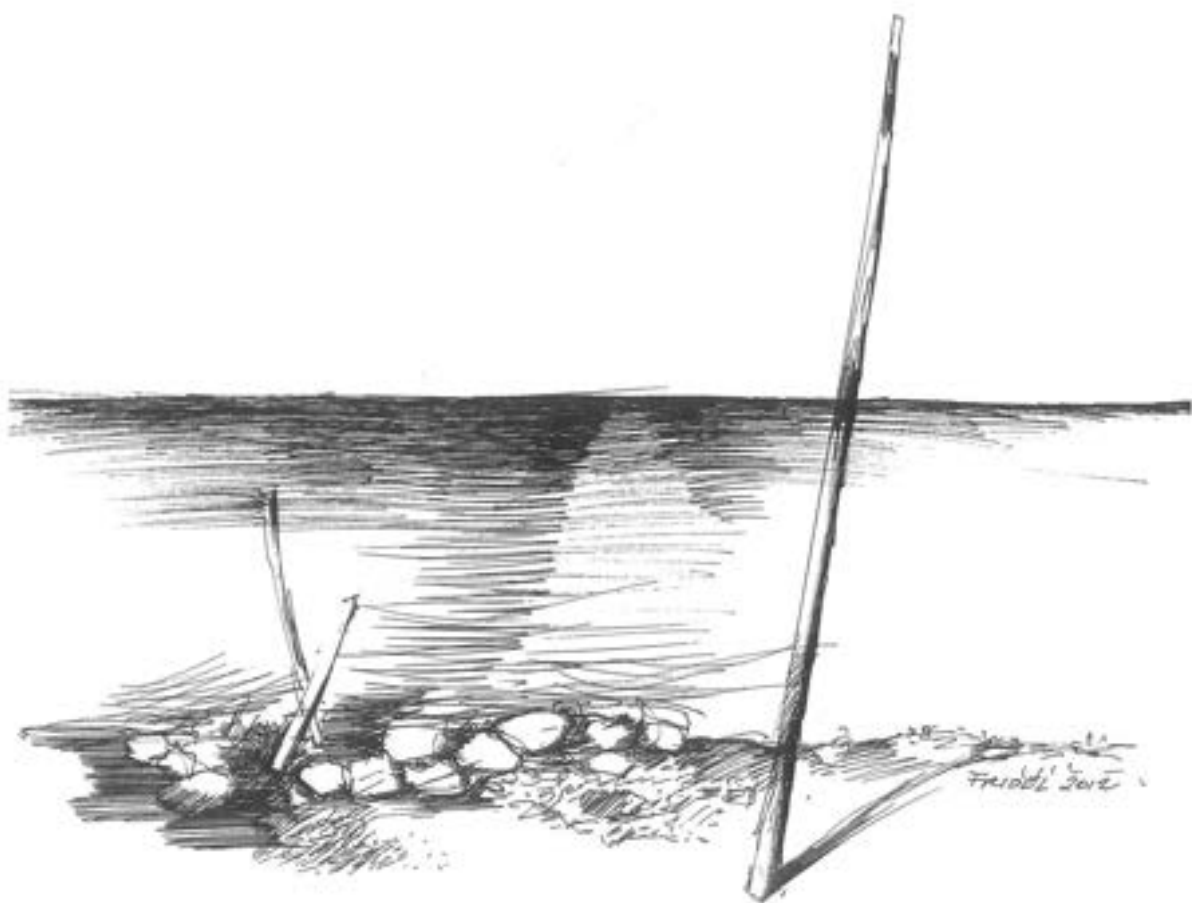
A portugál apáca dala

Midőn a tenger árja dúlt a parton álltam
kegyetlen szél-cibálta szétzilált valómmal.
Csak egy csupáncsak egy vágy éltetett: hajóddal
kitörj a süllyedő világ alól ma bátran.

Maria Alcof rado volt nevem. Az álom
soká kerülte mély tüzű szemem. Ha sírni
dühöngve elvonultam írni kellett írni.
Úgy ölt a szenvedély. Vágtázott már halálom.

Virág kelyhében láttalak s a fényes égen.
Ligetben úgy tombolt a zöld. Az is te voltál.
Órjított dús narancsvirág. Hozzám ha szólnál

atyám- s anyámat elhagynám e vágy hevében.
De süllyedt Atlantisz gyanánt tűntél örökre.
Nem hívtalak. Feledtelek. Szél vitt pörögve.

Márai Rodostói

Hány tengerparton hanyódott a jó poéta...

Hány ország... mennyi rossz kenyér s futó szerelmek...

Akár a rab kit vad haraggal büntetett meg

dühöngő rossz kora a rongy analfabéta...

Írók közt rangja volt. Ragyog ma is a lélek

minden során. Mint dús energiák leszállnak

a csendes földre jó követjei a vágynak.

És minden sor visszhangja távoli zenének.

Atlanti- s Csendes-óceán hulláma dúlta

tépődő lelkét. Nem talált sehol hazára.

Az egy az édes úri bugrisok hadára

hallgat csupán. Ott állt reménytelen kifúlva.

Azúrkék déltenger csacsog. Sziklára vágja

magányos lelkét minden tenger mocskos árja...

A semmi csendje

A semmi csendje oly lebegtető.

Magam vagyok. Ez ádáz küzdelem

vezetni látszik hajsolt életem.

Az égi szép ma el nem érhető.

Dúlnak vadak. E korcs rongyos sereg

széttörni látszik minden látszatot.

Örökséged mit vértelen hagyott

reád szülőd porrá lett s ellebeg.

Nem is vágytam reá. Vonz végzetem.

Az éteren megszólaló szavak

rezegve-hullva ím megtartanak.

Csupán e hang-felhőben létezem.

A semmi csendje hív. Felé megyek.

A harcosok széttépett fellegek.

Égi ablak

A szürke felhők bús gomoly-sora
nehéz párával csendben földre száll.

A dombokon halvány színnel szitál
az égi könny: a távol vándora.

A szürkeség mint búskomor való
veled lebeg kegyetlen földre sújt.
A szikra alszik. Nincs mi vágyra gyújt.
Az életed ma hányódó hajó.

Ám hirtelen egy égi ablakon
ragyogni kezd a fény: halk tiszta kék.
Átváltozol. Magad leszel az ég.

A menny hajol föléd. Körébe von.
E türkisz-álom ringat csendesen.
Csak ez lebeg s ma itt marad velem.

Az Andok zenéje

Mint fátyol libben tarka szín-sereg
lebeg felém e távol ős-zenén
a pánsípon szívem-termette fény
s a Mindenség e dallamon rezeg.

Táncolnom kell mert már karon ragad
és úttalan utakra von veled
az ismeretlen táj. Lelkünk lebeg
fölötte tán... már látod önmagad.

Vad csúcsokon szikrázik égi fény.
A hó fehérje most akár ruhád.
A réten rég nem látott tűz-virág.

Fölötte Isten-szín-palást: remény:
A halk rezgések és vad tombolás
ma egyaránt ránk szállott ég-varázs.

Torzó

Tökéletesre törsz de nincsenek
csupán e csendbe fordult szentelen
impressziók. A lélek nesztelen
suhan tovább. Talán egy vágy remeg:

Alkotni még! Anyagba gyúrhatod
a foghatatlan szép világ nesztét
és fújhatod mint győzelmi zenét.
Rezgésein magad ragyogtatod.

De nincsenek csak földi hangzatok.
Rekedtes hangja elhomályosít
te égi szép. Magának elkerít

s ketrecbe zár akár szelíd juhot.
A mozdulat török. A vágy hasad.
Torzó a műved. Szállsz zuhansz magad.

Végzetes harc

Mikor felőled „ott fent” döntenek
nincs irgalom csak puffogó hadak.
A kortársak ez öldöklő vadak
nyakadba bosszút s átkot öntenek.

És nézik fentről búsan csendesen
valódi fentiek: megérkezel?
A küldetés szerint nemes leszel?
vagy süllyedsz pusztulsz velük rendesen?

Ha küldenek nincs földi mérce már.
Csak egy hang zúg füledben: isteni.
Az emberfaj ha pusztít küzdeni

tanulsz s ha elbúsz égi béke vár.
Ma más a tét. Robog a végzetünk.
Ég és föld közt dől el mivé leszünk.

Kincseim

Vagyontalan vagyok magam. Csupán

papírhegyek mutatják kincseim.

Szavakba öntve fényes vágyaim.

Te fordulsz intesz árnyaik után.

Kezedbe kézzel írott kis kötet

kerül. Te nézed s csendben forogtad.

Szíved remeg. Az érzés áthatott.

Tenyérben könnyet tartasz: gyöngyöket.

Hiszed: szegény vagyok s boldogtalan

de csillanó szemem feléd nevet.

Te tűnni látsz rossz rangot éveket.

Karodba zársz s léted hiánytalan.

Talán e gazdagság másnak hiány.

Az érv hazug: látszat-sugallt talány.

Csodák

Csodák születnek ujjaink nyomán
ha engedelmesen követjük őt
az égi fényeken megérkezőt
és fel nem adjuk éltünk ostobán.

A fényes szellemek teremtenek
lelkünkben békét rendet új erőt.
A hangtalan igéket elnyerőt
megérte fent is szárnyas szép sereg.

Lobogva lelkünk – pompázó madár –
egy fényesült való felé suhan.
Sugár-világba érve boldogan

ölel jobbik feled. Karjába zár.
Alattunk még ragyog smaragd-világ.
Kezed- s kezében ékes rózsaaág.

A jel

Az égen fényesen ragyog a jel:

A végzet hív. Tüstént indulni kell.

A bolygó, melynek büszke életed
köszönheted, ma haldoklik, beteg.

Ez tett-idő. A tétlenség: halál.

Aranybetűkkel küldetésed áll
az égi jelben. Szikra-fény ragyog.

Hát emlékezz! Vénusz-szülött vagyok.

E tiszta fényben fürdött múltam is.

Homály, ha vont, minden volt hamis.

Ma újra hívnak végzetes szavak.

Harcolni kell, s hogy megtaláljalak,
te rég nem látott föld, páros leszek.

Jelen- s jövőben teljesült, kerek.

A lélek-hajón

Míg alszol volt-hajó siklik veled.

A lélek visszatér. Hazája szól.

lefoszlott köd gyanánt a csend alól

felrebben s érted szól hozzád neked.

Boldog ha voltál kedves szó fogad.

Tárt karja vár a régen elhagyott

kedvesnek. Túlragyogsz száz csillagot

mert újra szép lehetsz: régvolt-magad.

Most boldog révbe érsz. A vágyaid

lefoszlanak hiszen örök tavasz

fogad. A szikra-fényű pillanat

pompába fogja fényes álmaid.

Lebegsz az illatos vízen. A múlt

jövő s jelen ma egy: öröme-gyúlt.

Meleg tavaszi reggel

A szem gyönyörködik. A lélek éled.
Bár kábult por kereng a dombok alján
ragyog a táj. Fényeskedünk s a tarkán
hullámzó friss virágokon kel ének.

Ereszkedik a pára. Leng a szellő.
Szemem előtt csupán az égi tájak
lebegnek. Ismerős halk léptű árnyak
suhannak s benne úr a rend a kellő.

Csacsognak hűs vizek. Halott a bánat.
E fényes ünnepen a napsugárban
járunk-kelünk a hirtelen jött nyárban.

Ma szebbik arca int a nagyvilágnak.
Emelkedik az égi szép s csak ontja
sugárait. Virág szirmát kibontja.

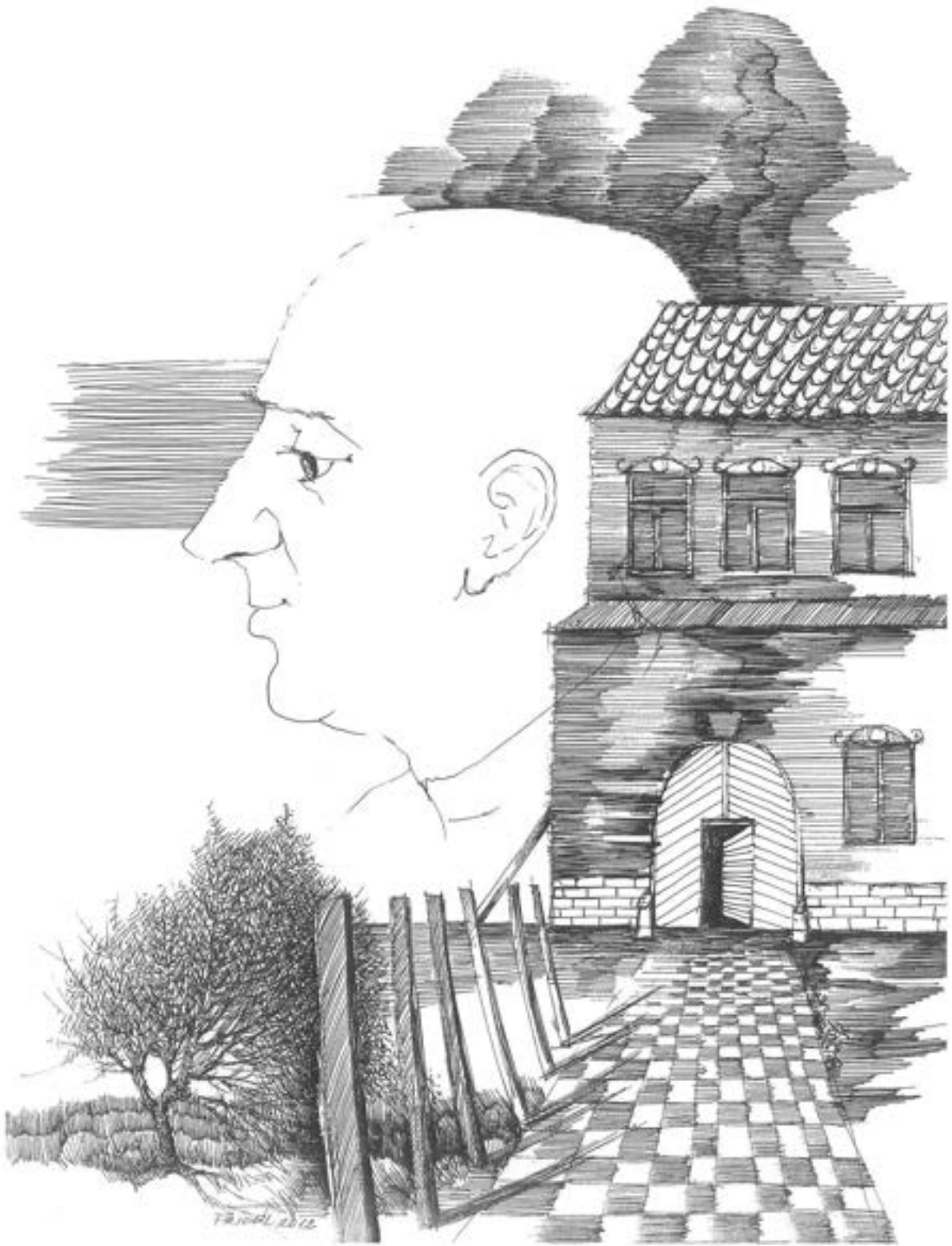
Égi utazás

Mint csúcsos épület a képzelet
magasba tör és nincsen több homály.
A végtelenbe nyílt a szemhatár.
Belőle ismerősök intenek.

Azúr tavon egy hófehér ladik
siklik s oly könnyedén emel a kar.
Ringatnak. Bennem száz érzést kavar
e csend. Mélyében Alkotóm lakik.

Reggelre visszahullok. Ám a Szép
velem marad és hívnak vissza ők
a végtelen hullámon érkezők

és elfeledni nem lehet színét
a helynek. Égi végtelen spirál
sodor emel és szent helyet kínál.

Szédület

Ma szent a szédület: impresszió
talán az égi-légi régió
honából, merre jártam. Ébredek,
de nem a sodródók közé megyek.

Mint tölcsér, úgy kavargott és sodort
e szent erő: a lélek fénye volt,
és nem volt kétség, merre tarthatunk.
Megértvén fényesülten hallgatunk.

Ha tisztult szándékod, fehér ruhád,
ez vár csupán: az éteri világ.
Csendjében múlt világok intenek,

anyagtól tisztult, fényes szellemek.
A szent és tiszta szédület emel.
Ma általa magad is fény leszel.

2010. 2015

Nukleáris szenny után

Légekörtisztítás

A földön por keringett végtelen
és úgy tűnt megszűnünk. Mint urna-úr
tátongott bolygónk lelke. Már legyűr
és nincs tovább. Haldoklott értelem.

Egy rég letűnt világ – vagy úgy hiszed,
hogyan nincs is – sápadtan rezeg felém
mindennap, s néven hogy neveztem én,
megszólalt: onnan jössz s dolgod teszed.

Önkéntelen az ég felé a kar,
az én karom lobog-emelkedik.
Bolygómról fényes válasz érkezik:

Hull szent eső. Nincs por, mely eltakar.
A tisztult föld fölött Vénusz ragyog.
Hold nézi, s fényes vágyak: csillagok.

Nyár-elő

Még zöld a föld. Pipacsmezők virítanak.
Vakít a kék. A boldog tiszta napsugár
cirógat. Víg madárhad csapkod. Égre száll.
A hófehér felhőben vágyak játszanak.

Oly teljes tiszta kép fogad. Lebegsz során.
A mennyei a szép ma furcsa-földközel
és általuk szabad-magad talán leszel.
Ám nem köt rossz anyag. A szív ennyit kíván.

Fehér akác és bodza nyílik kert alatt.
A lonc az illatos neked üzen. A hárs
is nyitni készül. Indul tán feléd a társ.

A csendes léptek vad erővel hangzanak.
Vadul s buján zenél a táj. Súgom neved.
Hangod felel. Mélyén kívánság zeng-remeg.

Fények... szenvedélyek...

Amíg e szenvedély lobog
nincs gyűlölet se révület
csupán e furcsa szédület
mely lényegem: csak ez vagyok.

Kezem ha nyugszik másokon
felszállnak már energiák.
Felém tekint a nagyvilág
s egy néma árny továbboson.

Szemem tekint talán feléd.
Ha visszanézel fény ragyog.
Úgy látod visszfényed vagyok.

Pulzál a szó: Ne hívj! Elég!
Lobogni kell már szüntelen.
E furcsa fény az énekem.

Nyári színpompa

Kinyílt a messzi ég. Felhő sehol.

Fecskék cikáznak. Csillan fényesen

kabátjukon a fény. Regényesen

vad táj felel reá. A fű alól

megannyi élet árad. Zöld vakít.

Pipacs pompázik. Selymes szirmain

mély álom int felém. Dús árnyain

merengve messze nézek. Andalít

mindez de tiszta fényü hófehér

kecset virágfejek hajlonganak.

Élénkűlsz. Fényükön ott vagy magad.

A szárnyas lélek libben s messze ér.

Sárgák lilák rózsásak intenek.

Százféle színnel összezengenek.

Fecske-szárnyakon

A fecske-élet szárnyas lét a cél.

Az édes mámor hív: repülni fel.

A szárnyalásban angyal-múlt emel.

Zuhansz is olykor: jó halál elér.

A pillanat ma szent. Nincs bánatod.

Csak egy mi vonz e szárny-illúzió.

A felhős ég mint szent vizű folyó.

A szárny emel s te lelked átadod.

A vers is szárnyalás. Repülsz velem

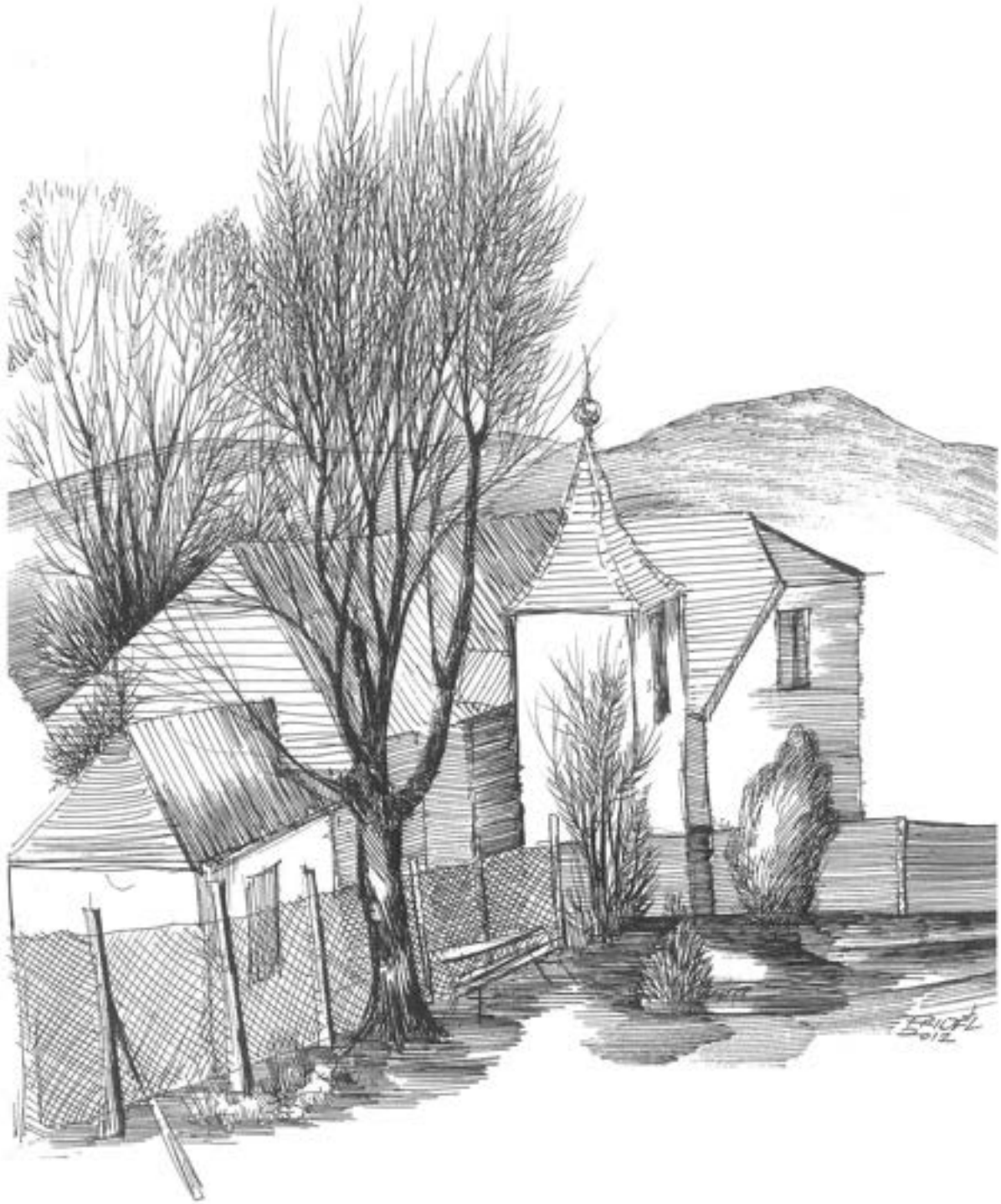
ha zengetem ez édes dallamot.

A szárnyakat mit Alkotóm adott

meglendetem és teljes életem.

A fecske-létben céloom ott lebeg:

suhanni szállni fell... feléd... veled...

Ébredés

Csodás az ébredés. Az éj lidérce már
elillant. Nő a fűcsomó a dombokon.
Friss fürge szél fakad az édes lombokon.
Rám tiszta szép világ dús áradás ma vár.

Mint tiszta sóhajtás e rég várt pillanat
felszáll és úgy emel puhán önkéntelen.
Mint vágy spirálja kúszik itt van itt velem.
Egy csendes áhítat karol és elragad.

Smaragd azúr arany fehér és bíborok
vad lüktetése zeng a pompás táj fölött.
Szívemben visszhangzik és távol mennydörög

a földi létnek válasza: szent mámorok.
A csendes ébredésből így lesz föld-elem.
Szeretve néz a nap s te ébredsz kedvesen.

Nappali telehold

Bár nap süt fényesen s a fény dalol
szívemben hold ragyog. Mint mély titok
rezegnek antik árnyú ciprusok.
Szemem lehunyva. Pára-csend karol.

A hold sugára oly cirógató
nem nyomja el a napnak fénye sem.
Csak árad ékesen-szerelmesen.
Mélykék homályban ring az égi tó.

A víztükör ezüstje felragyog.
Pár kósza árny suhan a partokon.
A csend-homály magánya oly rokon

és boldogan dalolnak csillagok.
A nap sugára sápad. Felnevet
valóm hol csend-sziporkák sejlének.

Tűzpiros kórus

Egy kaktusz tűzpiros mosolyra kelt.
Kelyhében vágy. Lobogva énekelt.
Csak izzott óraszám a vágy-virág.
Körötte csend. Hallgatták himnuszát.

A zöld mint néma háttér tündökölt.
Szeretve ráfelelt a fű a zöld.
És vad csapat: pipacsfejek sora
bókolt és zengett furcsa kórusa.

Szolid ruhában álltak egyszerűn.
Ám lényük egy-azon. A nyár-derűn
kinyílt pompá égre kap emel.

A szárnyalásban társad éred el.
Kacagva nézték egymást. Vad öröm
dalolt a szirmukon: egy tűz-özön.

Homogén

Egy hófehér virágcsapat zenél
és hajladozva édes-álmodón
egy hajdani mesét talán mesél.
Úgy érzem hajlok én is áradón.

S hogy mindenféle illat árja zeng
a lét a teljesült zenél-rezeg.
Ám egybeforrva mindez néma csend.
A százsín fény fehéren megremeg.

Madárfütty béka-dal tücsökzene
s a fű közt hajló száz kecses virág
mind egyazon világ lét-éneke

mit égi szem egységbe fogva lát.
Ha zeng külön-külön csodája egy:
tökéletesség égi-tiszta kegy.

A Jupiter pajzsa

Egy sápadt fény dereng sejtelmesen.

Felé tekintek hozzá érkezem.

Mint hold sugára oly halvány a fény.

Léptem vezérli égi szent remény.

Karom erővel telt. Emelkedik.

A szent folyóra tisztán érkezik

az égi kegy Istentől irgalom

egy pajzs-formában fényes oltalom.

Az üstökös csóvája meglöbög.

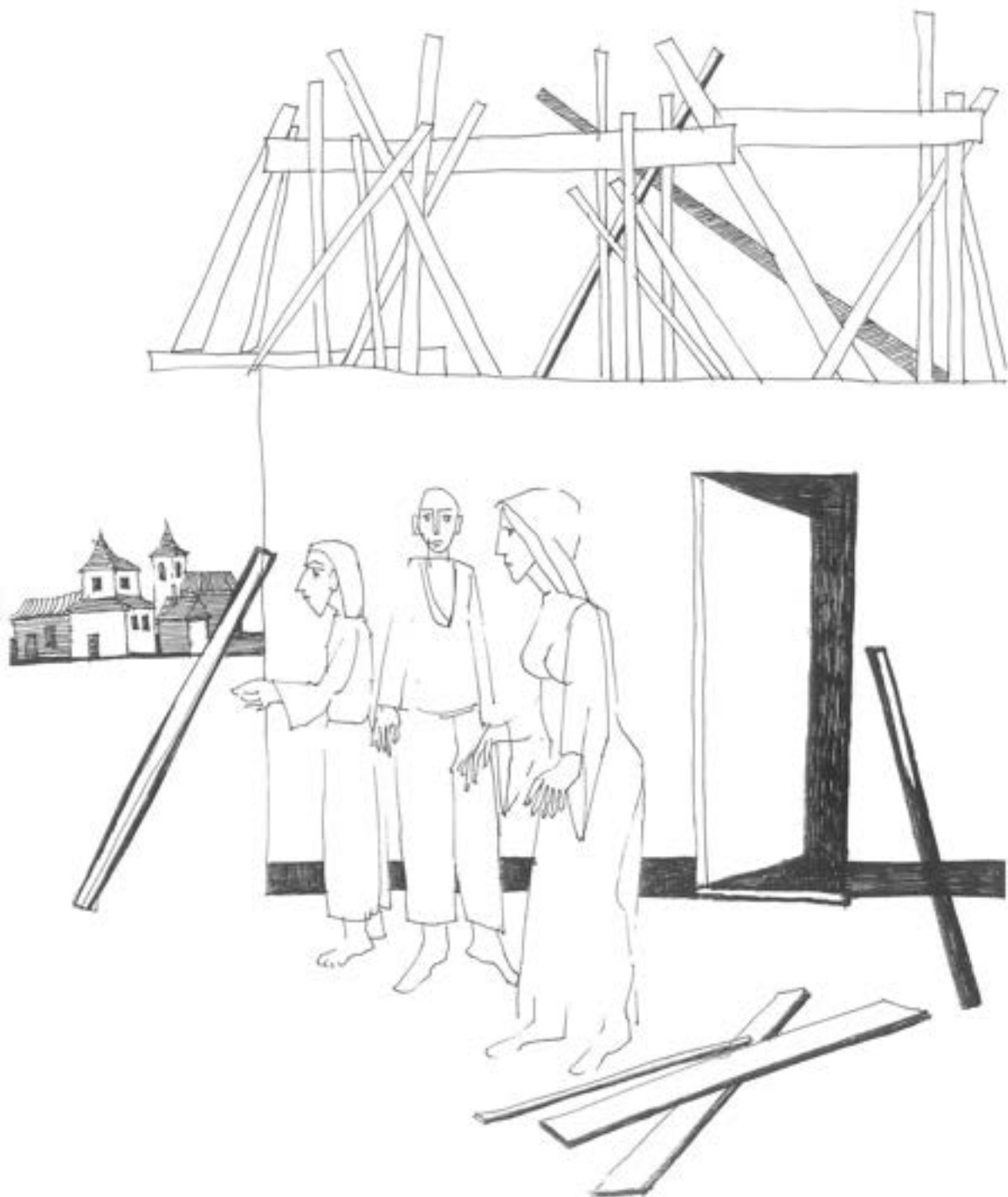
Kezem fordítja. Más irányt adok

a száguldásnak. Sápadt csillagok

tekintenek le rám. Erőm ragyog.

Egy csendes sóhajtás száll égre fel.

Halk zizzenés: egy égi hang felel.

Átváltozás II.

Dús szép növényeim vesznek körül.
Közöttük éledek. Puhán ölel
az áradó szelídség. Ráfelel
egy belső hang. A lelkem úgy örül.

Tholepsz hiánya kínoz. Látogat
az árnya. Régi fénye áradón
körülfon. Lépek lényem átadón
A kedves hang vár. Mindig elfogad.

Szárny röppen. Égre libben fényesen
és hófehéren visz. Tovább emel.
A tiszta égen párom érem el.

Egy páros szárnyalás az életem.
Áttűnünk. Semmi-pára integet.
Vagyunk mint szárnyas antik istenek.

Álmodozó

Lélegzetvisszafojtva álmodom.

Köröttem zsong a múlt s az eljövő.

Minden kis rezdülés elbűvölő.

A lélek siklik s dal peng húrokon.

A tiszta hangzatok csodája száll.

Varázslatuk lenyűgöz. Dal remeg.

Kiáltanék, de mégse! Nem merek.

Magam vagyok. A csend megint beáll.

Lehull az árny, Mögötte fény ragyog.

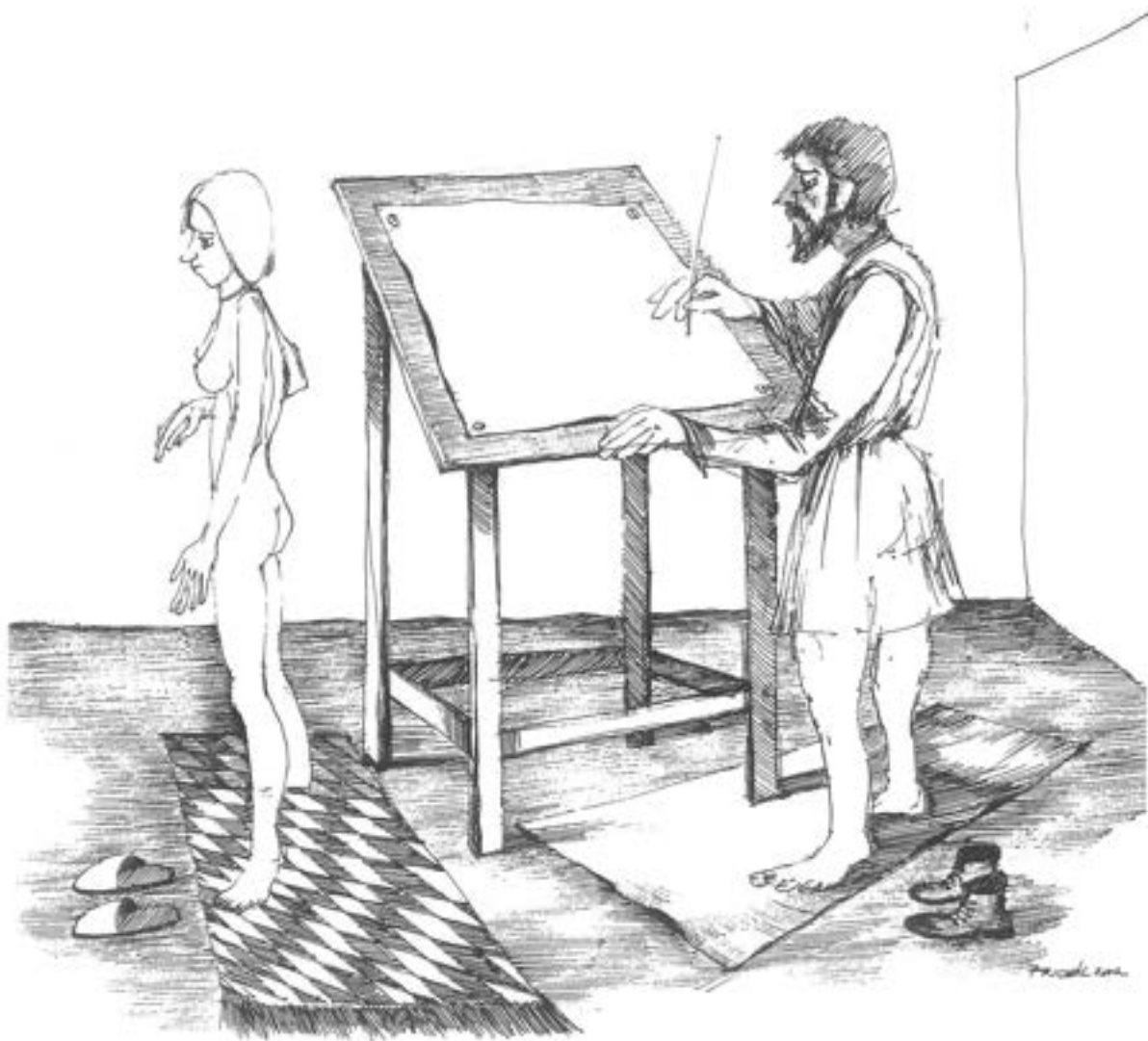
Nem látni, ám erénye tudható.

Az életed sodor, e vén hajó.

Utánad néznek s szájuk szót dadog.

Lebegve szállsz. A távol hív talán.

A csend lehull. A lény teret kíván.

Kísértés

Egy árny suhan és titkot súgni kész.

Nem tudni még, fogadni kész vagy-e.

Mit súgna, tán homályos, hullt ige.

Még félsz, hogy benne rád találna vész.

Egy pillanat, s sötéten száll tovább.

Nem tudhatod: még visszatér? marad?

Oly rossz a csendben ülni itt magad!

Bár lépne, bénult eszközöd a láb.

Utána fordulsz s borzongás taszít.

Külön-világod csendes öble vár.

Talán sötétség szállt, üzent: halál?

Megborzongsz. Érzésed lehúz, vadít.

Megtörten ülsz. A holtak lelke más.

Lelkedben csend honol s tán változás.

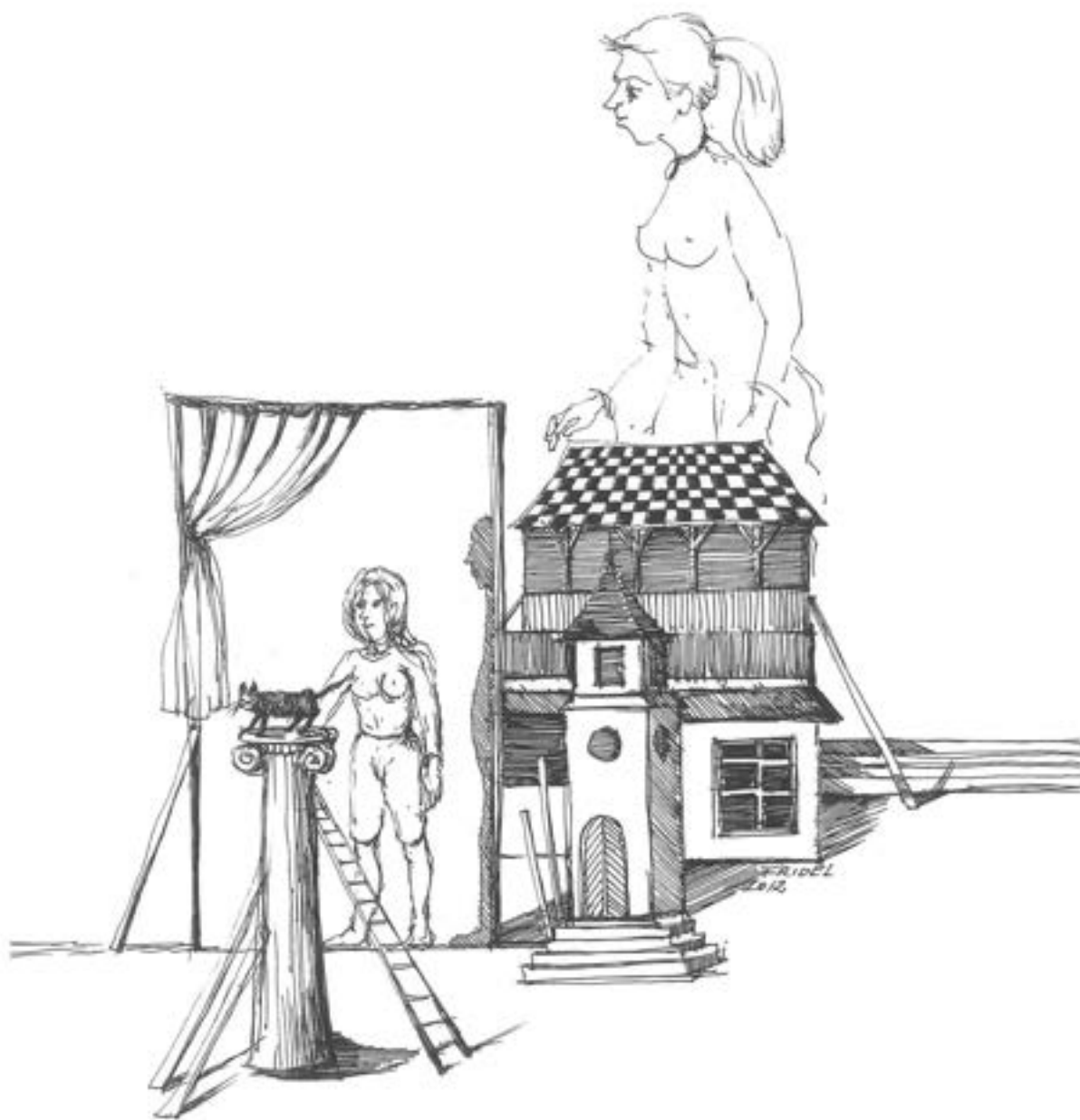
Elbukás

Lehetne annyi érdem,
ha tiltaná szemérem
a gyilkost éljenezni
s a jókat eltemetni.

Magányos rom hazája,
ki népét mélybe rántja.
Elporlad új időkkal,
cicázik rossz ripókkal.

Ha szólna, káromol csak.
Meséi furcsa holtak
vad életét mesélik,

rossz győzelmét dicsérik.
Az érdem eltemetve.
Leszálló úr az este.

Csillogás

A csillogás a táj fölött: időnk.

Magányos létünk: bölcsőnk s szemfedőnk.

A hirtelen sorolt szavak: kutak.

A titkaink belőlük hullanak.

Minden csöpp csillanás élet-halál

talányát hinti s hullt időt talál.

A lépteink nyomán haladna más,

bár néki más a szétpattant varázs.

Ma még a fény belep és mámorít.

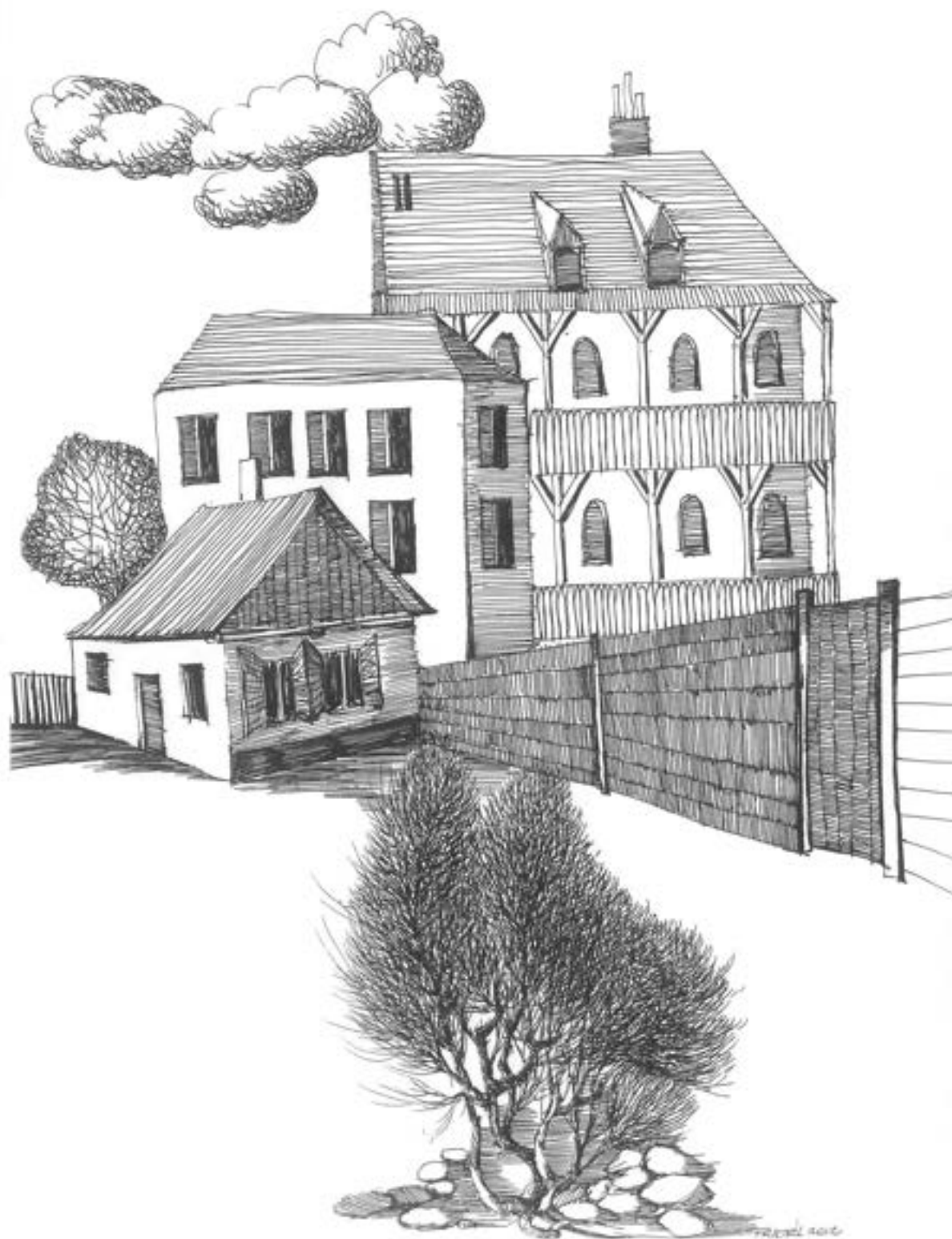
Sugárpalástartal halkán elborít.

Haladni szent erény, hiszem s tudom.

Utam sietve így rovom-futom.

A csillogás a táj fölött örök.

Magányunk zárt való, dús délkörök.

Szürke csend

A csend, a szürke, méla, mély
szívemre hull, halkan mesél.

Az életem ragyogna még,
de furcsa árny oson: a vég.

Megfogni nem tudom, de szól
a Hang: te is átváltozol.
Recsegve hull dimenzió,
s te sem leszel majd látható.

Szívemben nincsen félelem,
Utam ha kell megértenem.
Belőle árad tiszta fény.

A puszta léte dús erény.
Ha hívnak, menni kell. Leszek
a fény, veled vagy nélküled.

Az alkotás titka

Olykor keresni kell a furcsa szót.
Bár nem feledheted, nincsen közel.
Ha minden porcikád dalt énekel,
felszínre tör, írsz új-hozót.

Miért is kellene a szép szavak?
A pillanat varázsa így emel.
Mint minden dalnok, végtelen leszel,
ha fényes hangzatok megtartanak.

Szó-ünnepen mágus vagy, ég fia.
A szó-varázslat épít várakat.
Bár társaid csupán a vágyakat

hiszik, a versed él s száll dallama.
Késő koron is végtelen rezeg.
Titok borítja alkotó kezéd.

Búcsúztató

Farkas András emlékére

Temetni kell, de emlék él minden zugon.
Kopottas minden szó, mi ekkor mondható.
Indulni kell. Vízen lebeg egy vén hajó.
Búcsúztatóm, mint titkaim, halkan súgom.

A lélek él, s ha hívjuk, mindig jönni fog.
A régi lecke tudható s nem érthető,
hogyan s milyen formában léphet majd elő
az árny. Mindenki gyászol s néha felzokog.

Hetykén szól rám ma is: ne tespedj, lódulás!
Fejem felkapva nézek. Nincs sehol. Ki szólt?
Mint víg kobold, kicsúfol: nincs több? Ennyi volt?

Dohogva sürget. Menni kell, hív változás.
Míg lépek csendesen, komoly bírám gyanánt
végigmér. Búcsú ez, már tudjuk egyaránt.

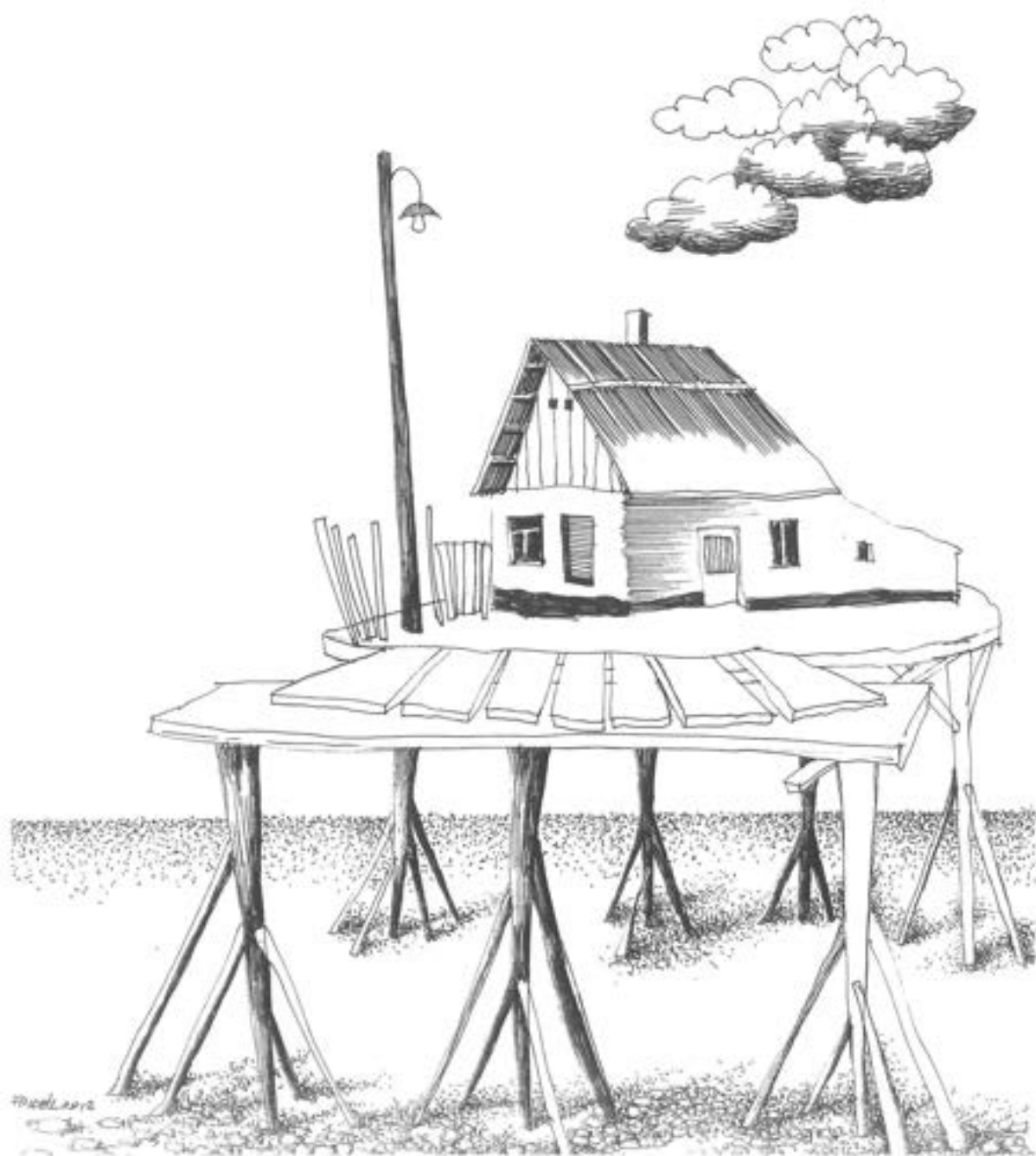
Káprázat

A csendes, lágy fuvallatok
úgy érnek, mint sugallatok.
A lelkem halkán megremeg.
Mélyében titkok sejlenek.

Elringat minden mozdulat,
melyben sugárzó vágy halad.
Lebegve tündököl velem
talányos fényű szerelem.

Nem értem, honnan lép elő
magányos éltetem éltető,
sudár alak: a Fény maga?

vagy nyári éjnek csillaga?
Káprázom s fénnyé olvadok.
Szikrád, sugár-virág vagyok.

Talán

Talán nem én vagyok ma itt,
csupán a hang, az árny suhan.

Talán a fény, az éj zuhan,
és elmúlásod andalít.

Talán te is magadban ülsz,
nem érhet zaj, se fény, csupán
fordulnál bágyadt hang után.
Egy furcsa vággyal szembesülsz.

Talán a hang, a szó dalol,
de némaság honol: te vagy,
és csend ragyog: fényes-magad.

Talán szavakká változol.
E hangtalan sugár emel.
Szavadra szép szóval felel.

Tündéri táj

Tündéri táj terül el ott alant.

A lélek fényesedni kész, remeg.

Mélyében furcsa régi életek.

Csodájukat takarja tán ma hant.

A lélek felragyog. Sziporka száll

mélyében és a furcsa táj fölött.

Minden porszembe élet költözött.

Erőterekben él a csend-halál.

S hogy élni, hatni kezd, csendes szavak

mint fényes hópihék keringenek.

Pár árny suhan. Varázslat? Emberek?

A szórt igék lobogva hullanak.

Táj és az árny, a hófehér hegyek

mint pára-köd titokként lengenek.

Virágok szirmai

Pár szál virág mint érzés hamvai
talányosan remegve intenek.
Virágpor, új tavasz, új vágy remeg.
Lágy dallamát gyöngéden hallani.

Szellő suhan, mint égi sóhajok.
Míg szertefoszlik, int a végtelen.
A bársonyos szíromban két szemem
homályosul: lélekben itt vagyok.

De illan s száll az illat, elröpít.
Nem is tudom: vagyok még? nem vagyok?
Egyszerre föld vagyok és csillagok.

Egy égi dallam száll, elandalít.
Nincs annyi szó, mely egyetlen bibét
méltón leírna. Szél sodor ígét.

Visszfényben

Hogy megnyugodva ülhetek, el sem hiszem.

Mint csend-lepel borul reám a fény-csoda.

Vagyok mint süllyedő kor késő dalnoka.

Magányomat – sóhaj-ruhámat – lásd, viszem.

Köröttem annyi zaj. Belül van rend csupán.

Belőle él minden, mi eltűnő, halott.

Ránéztem s szégyenülten váltig hallgatott

s hogy elfordultam, elfutott rossz vágy után.

Én egyre látom, belső fényem rád ragyog.

Visszfénye is varázslatos, ódon tükör.

Csillogtat egyaránt, míg szenvedély gyötör.

Csupán e fényben érzem: arcmásod vagyok.

Míg csendben ülve várok, zárt világ ölel.

Magam vagyok, de halkán visszaérkezel.

A látszaton túl

Jelenkor: harsogás és annyi gyötrelem.

De mégse fáj. Kiteljesült az életem.

Magányom látszat. Párja van, erőt-adó.

Illúzió a baj. Félelme illanó.

Próbálnak elsodorni. Észre sem veszem.

A dőreség üvölt, de győz az értelem.

Egy pillantás elolvaszt roppant várakat.

Szépség honol, s jön égi-régi áradat.

Sziporka száll. A teljesség csodája él.

A mozdulat cirógat. Hang dalol, mesél.

Talány vagy? Élvezet? Halvány a mozdulat.

Mindent és semmit, pára-köd-varázst, ha ad,

nincs kérdés, kétely, zengő hang csodája cseng.

A fény szikrázva hull. Más, szép világ dereng.

Tartalomjegyzék

Szerzői ajánlás	1
Tört fény I.	3
Búcsúzás	5
Küzdelem	7
Félelem	9
Fagyott tavon.....	11
Por	13
Átváltozás	15
Földön.....	17
Lánc.....	19
Lila fényben	21
Fények	23
Tört fény II.	25
Két kép.....	27
Új felé	29
Tébláboló.....	31
Fény-hiány	33
Gyárban	35
Meleg ősz.....	37
Futkosó sereg	39
Új dalok hajnalán.....	41
Pihenő.....	43
Jókedv.....	45
Fény-üzenet.....	47

Szökés.....	49
Esztétikum	51
Hangzavar.....	53
Rajongók.....	55
Eső előtt.....	57
Zsongás.....	59
Tündöklés	61
Pusztuló kontinensen	63
Groteszk.....	65
Gyermek-bűn.....	67
Pusztuló korban.....	69
Pára.....	71
Remekmű	73
Szín-áradás	75
Viszontlátás	77
Kőbányában.....	79
Sötétség.....	81
Az elmulasztott pillanat.....	83
Válaszra várva.....	85
Szavak és arcok zsongása	87
Megtérés	89
Összemosódott hangok.....	91
Érzékek harmóniája	93
Igazságosztó szél.....	95
Ezüst fény uralma	97
Mágikus szám	99
Szelíd kezekkel.....	101

Illúzió a szélben	103
Keringő, hulló levelek	105
Emberi vihar	107
Hinta	109
Tűzpiros	111
Lelkiismeret	113
Rendhagyó.....	115
Felhőjáték.....	117
Elrugaskodás	119
A portugál apáca dala.....	121
Márai Rodostói	123
A semmi csendje.....	125
Égi ablak.....	127
Az Andok zenéje	129
Torzó.....	131
Végzetes harc	133
Kincseim	135
Csodák	137
A jel.....	139
A lélek-hajón.....	141
Meleg tavaszi reggel.....	143
Égi utazás.....	145
Szédület	147
Nukleáris szenny után	149
Nyár-elő.....	151
Fények... szenvedélyek...	153
Nyári színpompa.....	155

Fecske-szárnyakon.....	157
Ébredés.....	159
Nappali telehold	161
Tűzpiros kórus	163
Homogén	165
A Jupiter pajzsa.....	167
Átváltozás II.	169
Álmodozó	171
Kísértés	173
Elbukás.....	175
Csillogás	177
Szürke csend.....	179
Az alkotás titka	181
Búcsúztató	183
Káprázat.....	185
Talán	187
Tündéri táj	189
Virágok szirmai	191
Visszfényben.....	193
A látszaton túl.....	195

Nem könnyű egy újabb verseskötetet ajánlani a költészettől szinte már elszokott közönségnek ebben a rohanó korban, amelynek, úgy mondja, soha nincsen ideje. De mire is nincs? A komoly elmélyedt olvasásra. Mondjuk egy Murawski-kötetet lapozgatva. Pedig egy szonettet, azaz tizennégy sort elolvasni kevés időbe telik. Mint félig felöltözni. Még csak egy csetelésnyi idő se kell hozzá, amikor életünk egészen vulgáris tevékenységeit osztjuk meg valakivel. Nem melleleg a fél világgal is.

A szonettek is az élet sokféle dolgáról szólnak, ám nem rövidített vagy szleng stílusban, hanem választékos nyelven. Egyúttal megszólítva az utókort is, amelynek talán lesz figyelme és ideje,

hogy eltöltsön kevés időt Murawski és Fridél Lajos társaságában. Ikertestvérek ők, bár genetikailag nincs közük egymáshoz. Még csak sok nézetükben sincs. De a művészet az azonos szellemi milió az, amiben összezsengenek a műveik.

Minden vershez tartozik egy grafika. Amit Murawski Magdolna szavakkal mond el, azt Fridél Lajos rajzban. Mindketten arra készítetnek, hogy asszociáljon az olvasó valami egyébire is, ne mindig a fizikai valóság elcsépelet elemeivel foglalja el magát. Aki túl tud lépni ezen a köznapi kényszeren, az előtt nyitva áll egy színes világ. Igen, színes, mert a fekete-fehér képek mellett mindig csokorba szedve, képpé rendezve áll egy-egy színes jelenet, a költő életének epizódjai.

Murawski régóta írja ezeket az etűdöket. Mindig talál újabb érdekességet a maga és közönsége számára. A maga módján lefesti, szavakkal színezi a mások által gyakran csak színtelennek látott valót. „Mindenik embernek a lelkében dal van...” A Murawskiében elég sok megszólalt már ezek közül, csak egy kicsit figyelni kell rá.

A folyton rohanó ember nemcsak azért fut, mert sok a dolga, hanem mert önös. Önmagát hordja, viszi valaminek a középpontjába, míg a végén kifut belőle. A célból és a világból egyaránt. Egymás szemében, szavaiban tükröződni kell. Ennyit megérdemelnek a társak. A költőt hallgatni, a grafikus műveit nézni kell. Mint ahogy a hajósnak hajózni kell. Az élet egyszerű dolgai közé tartozik mindez.

Régi korokban kiváltságnak számított az írni-olvasni tudás. Aki tehette, törekedett rá. Ma ugyanezt ki akarja szorítani a nyomkodás valami gépen. Kiszorítva a valós figyelmet, tudást, műveltséget, bármit. Egy szubkultúra vágyik dominanciára. Van, aki hagyja, mások még ragaszkodnak a klasszikus műveltséghez. A költő és a grafikus még hisznek benne, hogy mindez megváltozik. Hogy a kultúra és a szellemi gyatraság közé nem lehet egyenlőségjelet tenni.

Lopes-Szabó Zsuzsa